

sezona **2017/18**

slovensko **MLADIN4KO** gledališče

4. sezona 2017/2018

Uprizoritev 3

sezona 2017/18

2

	Kazalo
3	Zasedba
4	DVOGOVOR: Vito Taufer, Simona Hamer
6	Alja Lobnik <i>HOMO EGOCENTRICUS</i>
8	Simona Hamer POŠASTI Po motivih romana <i>Gospodar muh</i> Williama Goldinga

slovensko MLADINSKO gledališče

Simona Hamer:

POŠASTI

Po motivih romana *Gospodar muh*
Williama Goldinga

Krstna uprizoritev

Režija: Vito Taufer

Igrajo:
Ivan Godnič
Gregor Prah k. g.
Robert Prebil
Matej Recer
Romana Šalehar
Dario Varga
Matija Vastl

Bobni: Sergej Randelovič

Dramaturgija: Simona Hamer
Asistent režije: Marko Čeh
Scenografija: Branko Hojnik, Urša Vidic
Kostumografija in maske: Ana Žerjal
Koreografija: Jana Menger
Glasba: Mitja Vrhovnik Smrekar
Video: Voranc Kumar
Lektorica: Mateja Dermelj
Oblikovanje zvoka: Silvo Zupančič
Oblikovanje svetlobe: Matjaž Brišar
Oblikovanje maske: Nathalie Horvat
Vodja predstave: Gašper Tesner

PREMIERA:
15. december 2017, zgornja
dvorana Slovenskega
mladinskega gledališča

Lučna mojstra: Matjaž Brišar, David Cvelbar
Tonski mojster: Silvo Zupančič
Asistent tonskega mojstra: Marijan Sajovic
Video tehnik: Dušan Ojdanič
Garderoberki: Slavica Janošević,
Andreja Kovač
Izdelava kostumov: Čivšiv
Izdelava mask: Ana Žerjal, asistentka
Natja Jankovič
Maskerka in frizerka: Nathalie Horvat
Rekviziter: Dare Kragelj
Odrski mojster: Boris Prevec
Odrska ekipa: Tomaž Erzetič, Valerij
Jeraj, Tine Mazalovič, Mitja Strašek
Ključavničar: Sandi Mikluž
Mizar: Boštjan Kijakič Kim
Izdelava scenografije: delavnice
Slovenskega mladinskega gledališča
Ekonom: Ivan Šikora
Čistilki: Ljubica Letić, Nevzeta Šabić

POŠASTI

3

slovensko MLADINSKO gledališče

Vito Taufer, Simona Hamer

DVOGOVOR:

Simona: Na prvo branje romana *Gospodar muh*, ki se je verjetno zgodilo nekje v študentskih letih, nimam posebej vznemirljivih spominov. Pamži, ki se znajdejo na neposeljenem otoku in se – ker je bojda to ljudem v naravi – med seboj pokoljejo. Aha ... Ok ... Razumem, pa vseeno – ne razumem. Se spomniš svojega prvega branja romana? Kaj ti je ostalo v spominu?

Vito: Ko sem prvič bral *Gospodarja muh*, sem imel kakih dvanajst let in osnovni milje te zgodbe mi je bil že zelo domač zaradi maničnega branja Julesa Verna ponoči z baterijo. Spominjam se dveh stvari: intenzivnega občutka GROZE in trenutka na koncu romana, ko se oficir ozre po umazanih in smrkavih otrocih. Ti so v mojih očeh skozi zgodbo bolj in bolj rastle in se neopazno spreminjali v ogromne in nevarne pošasti in so takrat, kot z zamahom čarobne paličke, spet postali smrkavci, kakršen sem bil jaz. Spomnim se, da me je to zelo fasciniralo. Ko sem torej pred nekaj leti začel razmišljati o postavitvi zgodbe na oder, so bili prav to momenti, okrog katerih sem hotel razviti delo. Soočenje s to temeljno, konkretno grozo, ki se v nas poljubno razrašča. Možnost virtualnega soočenja z najglobljimi resnicami je po mojem mnenju osnovna vloga teatra. No, ne nazadnje me je zanimala možnost, kako občinstvu čimbolj približati intenzivnost doživetja, kakršno sem imel kot otrok.

Simona: Ko sem se poleti potapljala v Goldingovo antiutopijo z nalogo dramske interpretacije romana, sem postala pozorna na slikovit jezik, poetične opise destrukcije in – seveda – na tesno stkano mrežo simbolov, ki zgodbo dvigujejo na raven alegorije. Vse lepo in prav, ampak ... Dokončnost Goldingovega nihilizma, ki ga je slikovito ubesedil v citatu »človek proizvaja sovraštvo, tako kot čebela proizvaja med«, me je vedno znova ziritirala. Golding je kot član angleške kraljeve mornarice intenzivno sodeloval v morijah druge svetovne vojne in bil – logično – vse življenje zaznamovan s krivdo. Tako se mi je zdelo ključno ozavesiti kontekst (po)vojne Evrope in (pred)vojne Evrope danes in razmišljati o *pošastih* v okviru političnih in družbenih koordinat današnjosti.

Vito: Prav ta Goldingov citat o medu in sovraštvu, ki ga navajaš, je tudi meni ob tokratnem branju padel v oči, in to kot velik izziv. Nihilizmu sem se hotel postaviti po robu predvsem s »sočutjem do junakov romana«, z možnostjo vživetja v njihove usode in grozo, s katero se soočajo, itd. To je danes že skorajda pozabljena možnost, ki jo je na svoj učinkovit in paradoksalni način gledališče ponujalo vse od začetkov. Gre seveda za dokaj »psihološki« pristop, ki postane zelo zanimiv in zabaven ob ključni nalogi: narediti tako, da bodo prvaki Mladinskega, ki so po letih – roko na srce – že dokaj zreli, igrali otroke. Ta obrtna, a hkrati ključna naloga me je zelo intrigirala in se seveda nanaša na tisti trenutek, ko se smrkavci znajdejo pod pogledom oficirja, trenutka, ki me je fasciniral kot otroka.

Družbene koordinate pa bi morali smrkavci vzpostaviti sami. Vse se zgodi na tem otoku. Zunanji svet ni pomemben, ker je zgodovina konstanta nasilja. Tako pač je, in ta otok to zelo konkretno dokazuje ... Zato se mi ni zdelo nujno, da bi bilo treba zgodbo izraziteje postaviti v naš čas.

Simona: Bom pograbila tvojo misel o zgodovini kot konstanti nasilja: glede na to, da je zgodovina človeštva v resnici zgodovina moških (spomnimo, da so si Slovenke nekaj tako osnovnega, kot je volilna pravica, priborile šele leta 1946), me sploh ne čudi, da za popis (zgodovinskega) dogajanja uporabljamo glagole, kot so *osvajanje, prilaščanje, uničevanje, poniževanje, podrejanje, mučenje, ubijanje, iztrebljanje ... V pošastih* sem želela na to – nam tako samoumevno – perpetuacijo *destrukcije* pogledati z distance. Elementi narave vpeljujejo idejo ravnovesja kot »naravnega stanja sveta« – tako na družbeni kot na širši, ekološki ravni. Grozljivo se mi zdi, kako zelo je človeška pogoltnost spremenila tropske otoke – ali so luksuzni rezervati ali pa prekriti s smetmi, ki jih je naplavilo morje. Kako sam razumeš te teme v kontekstu naše družbe in predstave?

Vito: No, to so vsekakor aktualne teme našega časa. Ampak ne le našega. Lahko rečemo, da se gledališče od Ajshila do Hamerjeve ukvarja z ekologijo človekove duševnosti. Ne vidim pa pravega razloga, da bi se gledališče ukvarjalo s konkretnim ekološkim ali drugačnim moralnopolitičnim vzgajanjem. Razen mogoče v krajih, kjer ni elektrike ...

Glede dejstva, da v romanu nastopajo sami fantki, pa je najbolje, da pogledamo, kaj o tem v enem svojih intervjujev pravi Golding: »Ko sem nekega dne tako sedel na eni strani kamina, žena pa na drugi, sem ji iznenada rekel: ‚A ne bi bilo dobro napisati zgodbe o fantkih na otoku, o tem, kako bi se v resnici obnašali – upoštevač dejstvo, da so fantje in ne angelčki, kot jih navadno prikazujejo v otroških knjigah?‘ Rekla je, da se ji ideja zdi odlična in naj kar začnem pisati. In sem. Dekleta me, zelo razumljivo, sprašujejo, zakaj ne gre za skupino deklet, zakaj sem pisal o fantih. Ker sem bil sam nekoč fantič, jim odgovorim. Bil sem brat, oče in postal bom dedek. Nikoli pa nisem bil sestra, mati ali babica. To je en odgovor. Drugi pa je, da je skupina fantov bolj reprezentativna družba v malem, kot bi bila skupina deklet. Ne vprašajte me, zakaj, in vem, da je to grozno reči in da me bodo do pekla in nazaj preganjale vse ženske, ki zagovarjajo enakost. Ampak to

nima nič z enakostjo. Mislim, da je neumno, če se ženske pretvarjajo, da so enake moškim, ker so veliko boljše, in to od nekdaj. Ampak nečesa se pa z njimi ne da narediti: ne moreš vzeti skupine deklet in jih pretopiti v nekakšno sliko civilizacije ali družbe. Sprašujejo me tudi, zakaj ni na otoku fantkov IN deklic. Torej, če bi imeli fantke in deklice, bi – glede na to, da smo, kar smo – spolnost dražestno opozarjala nase, jaz pa nisem hotel pisati o spolnosti. Zdelo se mi je preveč banalna stvar za zgodbo o problemih zla in sobivanja v družbi.«

Simona: Pri prenosu romanesknosti *Gospodarja muh* v dramskost sem manevrirala okrog dveh temeljnih zagat, ki izhajata iz preprostega dejstva, da je gledališče *live*, roman pa ne. Kako ubesediti nasilje (za katero vemo, da se na odru – vsaj v svoji najbolj totalni obliki – nikoli ne zgodi *zares*) in kako ugledališčiti dejstvo, da odrasli igrajo otroke. Kakšen je bil tvoj proces dela?

Vito: V začetku smo vaje zastavili kot improvizacije ob temah groze, strahu, nasilja, kakor so jih na svoji koži v življenju spoznali igralci. Potem smo se natančno seznanili z zgradbo Goldingovega *Gospodarja muh*. Na oder smo postavili zgoščeno 15-minutno različico zgodbe. Pomagali smo si s scenarijem oziroma dialogi Brookove filmske priredbe iz leta 1964. Ta proces se mi je zdel nujen za razumevanje uprizoritve. Nato šele smo se lotili tvojega besedila ...

Simona: Trenutno vstopamo v zadnji del ustvarjalnega procesa in vse kaže, da bo v predstavi ogromno raznolikih gledaliških elementov (glasba, maske, ples, video ...), žanrov in formatov. Kakšen tip gledališča te zanima?

Vito: VSI tipi teatra me zanimajo. En sam mi ne zadošča.

HOMO EGOCENTRICUS

Alja Lobnik

Goldingov *Gospodar muh* (1954) razklepa prenekatera vprašanja, v katerih je čutiti zamolk njegovega življenjskega poteka; pridružitvev angleški mornarici v drugi svetovni vojni, služenje na križarkah, rušilcih, minolovcih in na torpedovki, ki ji je poveljeval do konca vojne, njegova krvava učna doba je posredno izčrtana v romanu. Vanjo je položil vprašanje formiranja skupnosti in vzpostavljanja mehanizmov vzdrževanja ter trajanja, najsibo lokalnih, teoretskih, umetniških ali narodnih skupnosti. V združbi angleških šolarjev, ki so se po letalski nesreči znašli na otoku brez odraslih, implicitno kaže na koncept bratovščine, na ekskluzivistično izključevanje, ki se odigrava v spopadih za oblast, lahko pa bi ga prepoznali še v pretanjenih razmerjih moči znotraj progresivnejših konstelacij.¹ Pri tem ne gre zaobiti dejstva, da je Golding svoj politični projekt naselil z otroškimi telesi, da bi razklenil naivno krutost oblasti. V dihotomiji med tiranstvom (divjaštvom) ter demokracijo in (razsvetlejnim) razumom sicer v nekoliko rokohitrski maniri opravi z ločitvijo med redom in pravom ter neskončnim kaosom divjaštva. Kakor da bi demokracija kot magični ščit nastopila proti vsem fašizmom.

Ko Deleuze in Guattari v *Anti-Ojdipu* izrisujeta analizo odnosa želje do realnosti in kapitalističnega

»stroja«, konceptualizirata vprašanje (mikro)fašizma. V spremni besedi Foucault opozori, da ne gre samo za Hitlerjev in Mussolinijev zgodovinski fašizem, ki je izjemno učinkovito mobiliziral in uporabil željo množic, marveč za fašizem, ki je v vseh nas, »ki straši po našem duhu in našem vsakdanjem obnašanju, fašizem, ki nas pripravi do tega, da ljubimo oblast, da želimo prav to, kar nas obvladuje in izkorišča«.² In nadaljuje, kaj je treba storiti, da ne bi postali fašisti, celo če (predvsem če) se imamo za revolucionarne aktiviste. *Anti-Ojdip* je nekakšen vodnik ali priročnik v nefašistično življenje, morda bolj pretanjen od romanesknega *Gospodarja muh*.

Simona Hamer je spričo produkcijskih okoliščin – poskusi reševanja avtorskih pravic za dramatizacijo romana so bili neuspešni – ustvarila njegovo nadaljevanje, ki se razprostira po motiviki, a to počne s kritičnostjo in iz zdajšnjosti. *pošasti* po motivih romana *Gospodar muh* Williama Goldinga so kot zmes produkcijsko-časovne konstelacije s hitrim prenosom v dramatizacijo in s partikularnimi zahtevami gledališke situacije postale odličen teren za nadaljevanje novih pisarij (beri: nove dramatike).

Predvidena zasedba – ena ženska vloga in šest moških – je vsaj deloma razklenila krog ekskluzivne bratovščine z vdorom ženskega glasu, ki ga je Hamer naselila v personificirane objekte. Ti skušajo orisati drugačno logiko (samo)organiziranja in so za roman ključni akterji ohranjanja demokratične discipline: voda, školjka, tasmanski tiger, ogenj, luna. Idejo ravnovesja, ki jo Hamer vzpostavi v personifikaciji objektov, zariše proti destruktivnosti (moške paradigme), hkrati v makropogledu presega še antropocentrično naravnost in z okoljevarstvenim momentom išče drugačne poteke v človeštvu zunanjih dogodkih. Tukaj naj ne bi bilo hierarhije, možnost sobivanja pa bi bila povsem vključujoča. Tudi Foucault v branju *Anti-Ojdipa* predlaga politično delovanje, ki se ne podreja poenotujoči in totalizirajoči paranoji, pač pa predlaga množenje, sopostavljanje in razdruževanje. Razlika in mnoštvo pred uniformnostjo, tokovi pred enotami, gibljive ureditve pred sistemi. Individuum je vselej produkt oblasti, to, kar je treba storiti, je »de-individualizacija« z množenjem in premeščanjem, zatorej skupina ne sme biti organska vez, ki povezuje hierarhično razvrščene posameznike, ampak nenehni proizvajalec »de-individualizacije«.³

Če se giblємо v (samo)organiziranih prostorih in skupnostih, v fluidnih strukturah, ki so v samoizčrpavanju mnogokrat kratkega diha, se pogosto zgodi, da se deklarativno izjavljalno-politična pozicija (izrazito politična, progresivna, vključujoča) v marsičem bistveno razlikuje od potekov, ki se ustalijo znotraj skupnosti. Ker je delovanje skupnosti vselej podvrženo doseganju konsenza, je njegov osnovni proces umiranje in discipliniranje robnih oziroma motečih glasov. Glavna skrb delovanja je povezana s samoohranitvijo in širjenjem, trdnost strukture in nadaljevanje pa potemtakem nadrejena temu, kar skupnost počne (reprodukcija je nadrejena produkciji). Skupnosti so v svoji sili pogosto paranoidne in sovražne za izhode,⁴ v njih potekajo procesi hierarhizacije in normalizacije.

Takšna paranoidnost postane tudi del matrice delovanja lovcev, ki jih v romanu vodi Jack; ti se postavijo po robu demokratični skupščinski politiki in grobo obračunavajo z ostanki, ki se jim v centrifugalni sili nočejo pridružiti. Na drugi strani na koncu ostane le še sprva izvoljeni Ralph, ki se nemočno zateka h glavnim vzvodom svojega (demokratičnega) delovanja, trobljenju s školjko v prazno in poskusom organiziranja skupščinskih srečanj. Po tem, ko se otroci znajdejo sami na ot(r)oku,⁵ se relativno spontano razmeji na velikance, kakor si pravijo starejši fantje, in na ficke, najmlajše med njimi, ki so stari šest ali sedem let. Ralph in Pujsek kot glasnika demokratičnosti vztrajata pri organizaciji, ki bi vzpostavila urejen sistem: zgraditi je treba koče, določiti mesto za stranišče in se truditi ohraniti ogenj, ki bi

jih utegnil s signalnim dimom morda nekoč rešiti. Sprva lično organizirana skupnost, kjer si tudi dva vodilna pravičniško razdelita položaja – Ralph je izglasovan za vodjo, Jack prevzame skupino lovcev –, se z naraščajočim paranoidnim strahom pred pošastjo in nestrinjanji med vodilnima kmalu razpusti v dve nasilni, nezaupljivi in neenakomerno razporejeni skupini. Večina se priključi Jacku, najbrž zato, ker jih mami s svojim mesnim ulovom, pa tudi, ker so vsi pomalem naveličani neskončnih razpravljanj, poleg tega pa so že tako obupali nad idejo, da jih bo kdo rešil, zato tudi Ralphovega ognja ne potrebujejo več.

Simona Hamer je skušala tovrstno dihotomijo (divjaštvo vs. demokracija) preseči s tem, da je dva glavna protagonista (Jack in Ralph) deindividualizirala, lika sta neizgrajena in nedokončana, brez velikih težav bi ju lahko zamenjali, kar je tako ali tako ena glavnih strategij njenega pisanja. Ponovno smo priča razsrediščanju, četudi ima vsak posamičen prizor svojo ekspozicijo, svoj linearni potek. Hamer izmenjuje raznovrstne diskurzivne module, kjer klasične dialoge zamenja s komentatorskimi monologi, ki delujejo, kakor da bi bili didaskalije, namenjene branju, oboje pa vselej preči neka neizgrajenost, nedokončanost, premičnost oseb, ki si ne morejo zagotoviti konsistentnosti ali psihološke matrice. So zgolj pobliski, dialoški ali monološki zametki, ki nekje vzniknejo, drugje poniknejo. So zatorej prej točke napetosti in potencialnosti kakor lično uzgodbenje, ki ga ponuja roman.⁶

Besedilo Simone Hamer se preizkuša tudi v vprašanju reprezentacije nasilja znotraj gledališke situacije in se mnogokrat subtilneje loti sicer izrazito sočnih in sodomističnih prizorov pri Goldingu, obenem pa ne izpusti referenčnega mesta, obrednih pesmi, ki kakor ob zadnjih trenutkih plesa ali lova postanejo sopotnik ulova človeškega mesa: »Zakolji prašiča! Prereži mu vrat! Zakolji prašiča! Suni ga!«⁷ »Zakolji jo! Prereži ji vrat! Izpusti ji kri!«⁸ Po svoje je gledališki medij veliko težavnejši za prizore ekspresivnega nasilja, saj njegova reprezentacija pogosto mukoma konča v teatralnih poskusih, zato so besedilni postopki Simone Hamer vselej pisani z mislijo na pasti gledališkega medija. Vzkliki »aaaa« se skozi postopno degradacijo spretno igrajo z zaostrovanjem nasilja, sprva nastopijo znotraj otroške igre in čofotanja po vodi, kasneje pa spremenijo značaj, postajajo okrutnejši, dokler končno ne razpadejo v iztrgane krike groze in divjanja v kolektivnih izdihih. Kolektivnost najprej nastopi kot potencialnost in nato kot skupna (ne)odgovornost.

Lovci se brezsravno prepustijo krutosti nasilja, obračunajo z lastnimi nekoč notranjimi akterji, ki so postali gledalci njihovega spektakelskega besnenja. Nadenejo si maske, ki so temeljno zavezane stabilnosti in enakosti. Če je človekova pripravljenost za nenehno transformacijo najbolj očitna prav v izraznosti njegovega obraza in v igri njegovih potez, maska predstavlja zaustavitev, ki se odreče novemu. Vzpostavi jasno ločnico med sabo in gledalci, pravi razlog za njen teror pa tiči v tem, da je natančno to, kar gledalci vidijo, tisto, česar se bojijo, pa se skriva za njo.⁹ Zato si nihče ne želi, da bi se obraz za masko razkril, ne tisti, ki jo nosijo, in tudi ne tisti, pred katerimi bi se naslikali otroški obrazi.

Diskrepanca je tako očitna in mit o otrocih tako bel in nedolžen, da je učinek romana zaradi otroških akterjev toliko strašnejši. Kdo bi pa mogel verjeti, da so te okrutnosti delo otrok. A po svoje so prav te neinhibirane potencialnosti še zadosti nekodirane v družbene prakse, da se v njih lahko manifestirajo tudi kakšne takšne, ki jih zakon prepoveduje ali pa vsaj regulira. Otroške potencialnosti so zavoljo lastnih kontradikcij in napetosti izjemen teren, na katerem Golding preizprašuje robnosti in transgresivnosti družbenega reda. Besedilo Simone Hamer pa je pisano z jasno namero: otroke bodo igrali odrasli profesionalni igralci, igra bodo potemtakem obrnili na glavo; otroci, ki se igrajo igre za odrasle,

bodo postali odrasli, ki igrajo na infantilno duhovičenje in brezskrbni neinterese, a prav skozi odsevajto tukajšnjosti političnega imaginarija. Besedilo skoz in skoz žene premislek o aktualnosti, ki ga Hamer locira v določeni meri apatičnosti in apolitičnosti ter konformizmu, zaradi česar skupnost pogosto razpade, še preden bi utegnila vzpostaviti kakšno smer delovanja, saj so na delu vse te partikularnosti in egocentrizmi, ki kratko malo onemogočijo delovanje.

»Ciljna črta je pred nami. Še par malenkosti je treba uredit, par računov poravnat in smo. Zmaga. Kaj pa drugega. Juhej – zavriskamo. Sicer zgolj zato, ker se spodobi in pričakuje. Tako kot se pričakuje, da bom končno odložil masko in pokazal svoj hudičevi obraz. Grrrrr! Da boste lahko kazali s prstom: Pošast! Ta pošast je vsega kriva. Me ne moti; karkoli vam ponoči pomaga zaspāt. Nikomur vas ne bom izdal, obljubim. Ne nazadnje vas tudi jaz potrebujem. In tako bomo skupaj orisali še en koncentričen krog hierahičnih struktur. Zgoraj, spodaj – gospodarji, hlapci. Očitno nam tako paše. Mi tu in tam zamenjamo ideologije, vi posodobite uporniške parole – da nam ni dolgčas. In da se svet nemoteno vrti naprej.«¹⁰

¹ Krašovec, Primož. 2015. *Moška dominacija v levičarskih družčinah*. Šouvinizem. Dostopno prek: <http://www.3buna.si/souvinizem/> (25. 11. 2017).

² Foucault, Michel. 2007. *Življenje in prakse svobode. Izbrani spisi*. Ljubljana: Založba ZRC. Str. 46.

³ Prav tam. Str. 47–48.

⁴ Krašovec, Primož. 2017. *Šumov študijski seminar v MGLC*. Šum: Ljubljana. Dostopno prek: <http://sumrevija.si/sumov-studijski-seminar-kriterij-rojstva/> (26. 11. 2017).

⁵ Hamer, Simona. 2017. *pošasti. Po motivih romana Gospodar muh Williama Goldinga*. Slovensko mladinsko gledališče: Ljubljana. Str. 12.

⁶ Lobnik, Alja. 2017. *#časkigaporabiščapremagovanjerazdaljemedtočkoinotočkobjebiankopogodbamedtaboinneskončnimimoznostmi*. SNG Drama Ljubljana. Gledališki list.

⁷ Golding, William. 1965. *Gospodar muh*. Ljubljana: Mladinska knjiga. Str. 122.

⁸ Hamer, Simona. Navedeno delo. Str. 18.

⁹ Canetti, Elias. 1978. *Crowds and Power*. New York: Continuum. Str. 374–377.

¹⁰ Hamer, Simona. Navedeno delo. Str. 20.

Simona Hamer

p o š a s t i

PO MOTIVIH ROMANA

GOSPODAR MUH

WILLIAMA GOLDINGA

»Er allein, der die Jugend besitzt,
gewinnt die Zukunft.«
A. H.

Aaaaaaaaaa!
se sliši.
In – čof!
na glavo.
No, v resnici na ploh in direktiva z bučo v pesek.
Aaaaaaaaaa!
se sliši,
medtem ko skozi nos špricajo smrkliji, morska voda in zrnca peska.
- Kušno sem tla!
Aaaaaaaaaa!
in čof
in pljusk
in čof čof čof.
Telesa v vodi,
ogromno njih.
V vodi, pod njo, nad njo,
čof čof.
Cel žur!
Kot da bi na pašo spustil mlade bikce
ali odškrtnil kletko dveh jogurtovih lončkov, v katero si cel popol-
dan nabiral kobilice,
ali odprl šolska vrata zadnji dan pouka.
Aaaaaaaaaa! bi se slišal krik, medtem ko bi cunami duš, do one-
moglosti bombardiranih z znanjem, pljusnil skozi okvir izobra-
ževalne institucije življenju naproti.
- Jaz lahko gledam pod vodo!
Čof čof čof.
Telesa norijo,
čof čof.
Šus svobode v žilo.
Armada kapljic se usmeri od enega telesa proti drugemu
in nazaj.
- Ne mene, neeeee! Jaz ne znam plavaAAAAaaat!
In čof
in Aaaaaaaaaa!
in tunkanje;
roke sekajo vodo kot kakšna res huda mašina sadje v smuti,
pljučni mešički histerizirajo kot najstnice na koncertu Justina
Bieberja,
srce – ne, je že mimo, nobena nadaljnja primerjava ni potrebna –
jezno zaripla faja je že nad gladino
in spet
čof čof čof.
- Gre kdo z mano do tiste skale?
In roke kopljejo v dva H-ja in en O
hitreje,
hitreje.
Aaaaaaaaaa!
se sliši.
Aaaaaaaaaa!
in – čof!
na glavo.

Ralph:

Začetek je bil obetaven. Celo zelo obetaven. Pravlji-
čen. Čeprav je vprašanje, kako definiramo dejanski
začetek. Ker najprej – veliko pred rajskim otočkom
s peščenimi plažami in turkiznim morjem narav-
nost za v turistične prospekte za mladoporočence
ali nesramno bogate staruhe – najprej je bilo veliko
sranje. Grozljivka. Spopad civilizacij. Bombe, plini,
ratatatata na repeat 24 ur na dan, kri vsepovsod,
čreva visijo iz trupel, čez ruševine se plazijo begunci,
skratka: masaker epskih razsežnosti. Ampak ne
bomo zdaj o tem. Torej – preskočimo kontekst, pre-
skočimo predzgodbo in skočimo naravnost v – vodo!

Okrog nas vse polno otrok. Fantkov. Sami bingeljci,
brez dlak. Otroci. In ker nočemo, da bi nas obtožili
pedofilije ali otroške prostitucije, tudi mi zapustimo
svoje odraslo telo. Tako v tropskem morju ne čofota
naš zavaljeni vamp, ki si je – samo enkrat se živi –
privoščil čisto taprave seks počitnice na Tajskem, s
petnajstletnim dekletom, ki ga za petdeset evrov na
dan obdeluje, kakorkoli in kadarkoli si gospod zrelih
let poželiijo, ampak nedolžen otroček. Belo evropej-
ske barve. Dvanajst let, recimo. Še brez vseh stalnih
zob. To sploh ni slabo – pomislimo s temi mladimi
možgani, v tem deškem telesu, ko s pogledom obje-
mamo okolico – sploh ni slabo. Voda je, hrana je.
Idealen kraj za počakat, da se odrasli nehajo streljat
in nas pridejo rešit.

Robert: Fak, kakšna vročina.
Pujsek: Joj, ja ...
Erik: Za znoret.
Simon: Tu mač, res.
Robert: Prav ubije voljo do življenja.
Simon: Ja ...
Erik: Meni se niti dihat ne da ...
Pujsek: Jaz bi najrajši še glavo ugasnil, da bi prišparal ener-
gijo.
Erik: Švicam kot svinja.
Robert: Sploh ne govori ...
Simon: Jaz sem čisto pri miru, pa kar teče od mene.
Pujsek: Švicam, ker sem! Nova filozofska paradigma.
Erik: Res ugasni možgane – voham, kako se ti cvrejo.
Robert: Prav ubija tole sonce.
Erik: Če bi vsaj malo pihalo ...
Simon: Uf ...
Erik: Osvežujoč vetrič, ki skoraj neopazno ziba palmove
liste ...
Simon: Prijetna sapica in mi – v visečih mrežah.
Erik: Všečkam!
Pujsek: Joj, ja! Moja bi bila točno tu, med tema palmama.
Simon: Srkamo koktejlčke.
Robert: Dbest!
Erik: Po slamici ... Takole.
Simon: Moj ima še ananas za dekoracijo, pa dežniček in
tiste svetleče resice. A veš, kaj mislim?
Pujsek: Ej – *reality check*: froci smo, ne smemo pit alko-
hola.
Simon: Aja ...
Robert: Beda.
Simon: No, pol bi pa samo ležali.
Erik: Pa pili brezalkoholne koktejle!
Robert: Eh, to je, kot da se lizariš z bejbo skozi šipo.
Pujsek: Tudi tega še ne počnemo, tako da tvoji primerjavi
umanjka ključna referenčna točka.
Robert: Kaj je rekel?
Erik: Koktejl, viseča mreža in veter, ki nam prijetno piha
pod ritjo ...
Simon: In nas narahlo premika v levo, pa v desno, pa v levo ...
Pujsek: Joj, ja ... Super bi bilo.
Robert: Ja. Ne pa ta tropska pečica.
Erik: Jaz bom res zgorel.
Robert: Sto stopinj, v senci.
Simon: Kot v savni.
Pujsek: In pol še ta pesek ...
Robert: Sploh ne govori ...
Pujsek: Usta imam kot peskovnik. Prav škripa mi med
zobmi. Slišiš?
Robert: Itak. Pravi kamnolom.
Erik: Kožo bi si slekel, če bi šlo.

Simon: Mogoče bi morali it v vodo ...
Robert: Komu se pa da.
Pujsek: Nič te ne bi ohladila.
Erik: Toplejša od scaline.
Simon: Ležal bi na blazini, namakal noge v vodo, vetrček bi
me zibal ...
Erik: Sonce prazilo.
Robert: Ti si bolj za kakšnega napihljivega samoroga. Ali
pa laboda. Roza laboda.
Simon: Kreten.
Pujsek: Plamenec. Tako se mu reče.
Erik: Gorim! Pa še žejen sem za popizdit.
Pujsek: Joj, ja ...
Robert: Sploh mi ne govori! Deset litrov bi je lahko takoj
polokal.
Simon: Jaz pa stola!
Pujsek: Hidracija je ključna. Mi smo več kot pol iz vode.
Simon: Jaz samo še pol od pol.
Erik: Umr! bom od žeje ...
Robert: Pojdi pit.
Erik: Ne da se mi ...
Simon: Škoda, da ne moremo pit morja. Je bližje.
Pujsek: Kar poskusi zrno za zrnem soli ven pobrat. Mogoče
ti rata – na dan svetega Nikoli!
Simon: Lahko bi pa naredili prečiščevalno napravo.
Robert: Ja, en filter za sol bi rabili, potem bi pa speljali cev
do sem. Tukaj bi bila pipa ...
Erik: Z ledeno mrzlo vodo!
Robert: Itak.
Erik: Ne, kar ledomat!
Pujsek: Enkrat sem gledal po TV-ju en tak *survival guide*.
Tip brez pitne vode, sredi morja – na koncu si je vtaknil v
rit cev s tekočino, ki se je nabrala v raftu, in se tako hidri-
ral, ne da bi fasal bakterije ali bruhal.
Robert: Ogabno!
Simon: Fuuj!
Pujsek: Če ti gre za življenje, narediš, kar moraš, ne?
Robert: Ali pa pokličeš 113.
Pujsek: Če je bil na splavu sredi Paficika, idiot!
Erik: No, pol pa poguglaš za kakšno manj ogabno idejo.
Pujsek: Z vami se kaj pogovarjat ...
Robert: Čudno, da nisi predlagal, da drug drugemu plju-
vamo v usta.
Erik: A se lahko nehate pogovarjat o vodi? Jaz imam v
gobcu Saharo.
Pujsek: Jaz pa Atacamo.
Simon: Jaz tudi ...
Erik: Sploh ne morem več govorit, ker se mi jezik lepi na
nebo.
Pujsek: Ej, kaj če bi ti šel po malo vode za vse?
Robert: Kaj ti zgledam kot kelnarca ali kaj?

Jack:

Ja, začetek je res bil pravljichen. Skoraj kičast. Peščena
plaža, turkizna voda in otroški hrbti, ki počasi dobi-
vajo intenzivno opečeno barvo, ker jim mame sredi
vseh tistih bomb seveda niso utegnile spakirat krem
za sončenje. In nikjer nobenega turista, ki bi rinil
svojo brisačo milimeter stran od vašega tabora. Niko-
gar, ki bi kričal: Krafne! Krafne! Ali vam prodajal
izlete z ladjico, kvačkane prte iz leta 83 in rute, pov-
lečene iz kravje riti. Čista idila. In lahko bi trajala.
Lahko bi se še naprej imeli super, se kopali, ležali
na pesku, lovili rake in iskali zaklade. Komot bi še
naprej počeli vse te robinzonske vragolije, ki bi nas
pri spodobni agenciji stale več kot luksuzni *all inclu-
sive resort*, če se ne bi našel en grintav pametnjakovič,

ki je – še sam ne ve zakaj – v totalno neprimernem tren-
utku bleknil totalno neprimernost. Kot da sijočima
mladoporočencema, ki sta pravkar dahnila Dal, na
12 tisočakov vredni kreditirani sanjski poroki rečeš:
Moje sožalje. V tem rangi idiotskosti se je nahajala
izjava očalarja, ki še vedno je smrklje in s temi svo-
jimi gurmanskimi prigrizki ne bo nehal niti, ko bo
pri petintridesetih podpisoval neodobrene zavaroval-
niške zahtevke kmetov, ki jim je toča potolkla pse-
nico. Volitve. To je rekel. Volitve! Da se absurdnost
situacije zasidra v naše možgane, predlagam krajšo
kontemplativno pavzo, v kateri bomo ozavestili vse
ideološke obrazce, ki nas učijo kastrirat užitek, bežat
pred svobodo in izklapljat zdravo pamet. Kar se
Janezek nauči, Janez ponavlja v nedogled. Kreten –
rečemo bolj sami sebi kot drugim. Sicer pa nas pamži
v svojem navdušenju sploh ne bi slišali. Nova igrice
jih je čisto prevzela. Prav, pa se gremo volitve –
rečemo na glas in vložimo kandidaturo.

Aaaaaaaaaa!
se sliši.
Aaaaaaaaaa!
in
tišina.
No, ptiči sicer nadaljujejo s svojo babilonsko tržnico
in tudi žužki žužkljajo dalje, kot da se ni zgodilo nič,
kot da se ni slišal
Aaaaaaaaaa!
Kot da ni bilo krika.
Niti trenutka pred krikom,
ko je desna noga stopila pred levo,
v praznino,
kot da ni nič –
v nič!
... in smeh, ki ne pritiče temu predtragičnemu trenutku, tre-
nutku suspenza, ki naj bi s svojo grozo razširil zenice bralca ali
gledalca, ki naj bi ti izsušil usta, te spotaknil čez slino nekje
v goltancu in ti pognal juriš adrenalina skozi žile. Popolnoma
neprimeren in nepričakovan smehec se zakotali po glavi ali odru.
Smehec, kot kakšen mičken prdec, nepričakovan in nehoten, pre-
poln žlahtnih ostalin prebavljene zdrave hrane. Uuu, še boljše:
kot vaginalni prdec. Ko se sredi najbolj vroče akcije, sredi vseh
aaaa-jev in oooo-jev, tik preden ti pride – pardon, vama; je treba
mislit na ugodje obeh vključenih v to dejanje, a ne? Tudi to je
demokracija. Participatorna demokracija. Torej, malo preden –
pomenska pavza – vama pride, ko je potreben samo še kakšen
not in ven, zvok – ppppppnb – kot da igraš na lončeni bas. Ampak
če si res totalno not, sredi akcije – v trenutku pred Aaaaa! – je ta
pičkin prdec zgolj okrasni pridevek pred ...
Aaaaaaaaaa!
se sliši,
pa ne pride do bobničev fantov,
ne preplaši ptičev
in ne zmoti muh med kosilom.
Nihče ga ne jebe.
Sploh ga ne slišijo, tega Aaaaaaaaaa!
Nič ne vejo o trenutku praznine,
o tem vstopu v nič,
o izgubi ravnotežja
in povrhnjici, ki se pošmirgla do mesa.
O modricah, ki pokajo pod kožo kot vodni baloni.
buf buf buf
O kosteh, ki pritrkavajo s skalami,
o telesu, ki
buf buf buf
drči navzdol,

se krivenčič med grmičevjem;
delci kože ostajajo zatakneni za trnje,
kri,
nakapana po pobočju.
bzzzzzz bzzzzzz
Muhe hitijo na afterparti.
bzzzz bzzzz
Edine gostje sedmine.
Ker saj veš – nihče ni nič slišal, nihče ni nič videl.
Nič.
In Aaaaaaaaal,
ki ga razfukava med skalami,
razpade v tišino.

Ralph:

In tako se je zgodilo nepredstavljivo: prve demokratske volitve na rajskem otočku sredi oceana! Dva kandidata. Kampanja kratka in brez posebnosti. Nobenih soočenj, debat, shodov, mitingov z zastavicami ali koledarjev. Se pozna, da se še ne financirajo iz proračuna. Zmagal je dober, pameten, lep in skromen fantič iz urejene družine srednjega sloja, ki zna reč Hvala in Prosim, ima rad živali in trenira nogomet, kjer ima – kljub mestu napadalca – pohvalno statistiko asistenc pri zaključnih strelih. Klasičen demokratski junak z nasmeškom, ki bo čez par let trgal gatke zlatolasim bejbam in njihove z antidepresivi in helexi podprte mame navdajal z občutkom, da so očitno nekaj le naredile prav, če so dobile takšnega zeta. Poraženec svojo sramoto dostojanstveno prenaša; ni bruhal v jok – kar bi bilo pri rosnih trinajstih čisto normalno –, ni razbil steklenice šampanjca na glavi vodje kampanje, ni povedal novinarjem, da je vsega krivo njihovo neobjektivno poročanje, ali besno tvitnil česa o nasprotnikovih genitalijah. In zdaj bomo preskočili navdušeno rjojenje nepregledne množice, preskočili bomo opazen dvig samozavesti najbližjih svetovalcev zmagovalca in poklapanost tistega enega podpornika nasprotnega tabora, ne bomo se zadržali pri pomenov polnih izmenjanih pogledih med novoizvoljenim in poraženim, pri vseh mislih in notranjih bojih, ki jih težko skriješ, če ti obraza še ne preraščajo dlake. Ne bomo se ukvarjali z vsem tem emocionalnim balastom, ampak bomo raje predstavili vizijo za našo otroško, pardon – otoško skupnost. Plan. Načrt.

Ključno je, da nas čim prej rešijo – to rečemo z našim še nemutiranim, rahlo tresočim se glasom. Ključno je, da nas čim prej rešijo – napravimo pavzo pred nadaljevanjem. Opomnimo se, da moramo bit kratki in jedrnati. Ti pamži imajo koncentracije toliko kot lačne bolhe. Pameti pa še manj. Povemo, da bomo zakurili velik kres, ki bo ladjam signaliziral, da smo tukaj. Da naj nas rešijo. Vsi se navdušeno strinjajo. Postavili bomo kočice. Vsi se strinjajo. Naredili bomo popis prebivalstva. Vsi se strinjajo in nekateri že govorijo o manjkajočih, o izginulih. Ampak ne bomo zdaj o tem. Nimamo časa za te blodnje. Luzerja povzdignemo na mesto drugega človeka države. Malo zato, ker se nam smili, malo zato, ker ... Saj veste: Imej prijatelje blizu, sovražnike pa še bližje. Dodelimo mu posebno četo za posebno nalogo: Ogenj mora non stop goreti! Jasno? Jasno! Aja – a lahko vsi serjemo na enem in istem mestu? Vsak dan stopim v kak svež drek – mogoče tega ne bi smeli reč. Kako so otročji.

Robert: Pazi, veja!
Pujsek: Pst!
Erik: Hahaha!
Pujsek: Slišali nas bodo.
Erik: Če je pa ... hahaha ... če je pa ... hahahaha ...
Pujsek: Kaj?
Robert: Dimno bombo sem spustil, da zakamufliram naš pobeg.
Erik: Hahaha, smrdi kot gnila jajca.
Pujsek: Očitno si jo izstrelil v napačno smer, ker jo jaz voham.
Robert: Ne, samo ekstra močna je bila.
Pujsek: Joj, no ...
Erik: Poklal nas boš s temi strupi.
Pujsek: Daj si štoplc v rit – implozije so boljše od eksplozij.
Erik: A veš, da jaz sploh ne upam več prdnit. Ker lahko kaj tekočega špricne. Pa peče me, ko ...
Robert: Res hvala, da to intimno podrobnost deliš z nama ...
Pujsek: Pst! Nekdo gre.
Robert: V kritje.
Erik: Au! Na roki mi stojiš.
Pujsek: Tišina!
Robert: Pst!

...
Robert: Eh, ti si!
Pujsek: Uf, še dobro.
Erik: A si prfuknjen!? Veš, kako si nas prestrašil!
Simon: Sori, nisem hotel ...
Robert: Kaj pa delaš tu?
Simon: Videl sem, kako ste šli, eden po eden, pa sem šel za vami ...
Robert: Te je kdo videl?
Simon: Ne. Mislim, da ne.
Robert: Sigurno?
Simon: Ja. Kaj se pa greste?
Erik: Penzioniste.
Simon: Kaj?
Robert: Dezerterje.
Pujsek: Ne da se nam več, pa smo šli.
Erik: Mene še od včeraj roke bolijo od teh kurčevih drv. Nikoli konca.
Pujsek: Jaz sem lepo povedal, da nisem za manualna dela, da pa z veseljem sodelujem v čem bolj intelektualnem, ampak me nihče ni hotel slišat, tako da ... Sami so si krivi.
Robert: Sami šalabajzerji.
Pujsek: Joj, ja.
Erik: Totalni šalabajzerji.
Pujsek: Naš plan je tukaj počakat, da jih delovna vnama mine, potem pa lepo na večerjo.
Erik: Aleluja!
Simon: Kaj pa, če bo kdo vprašal, kje smo bili?
Erik: Eh!
Pujsek: Ne bo.
Robert: Izvoli nazaj, če ti kaj ne paše.
Simon: Ni šans! Itak več nikogar ni. Sam pa tudi ne bom delal.

Voda:

Počasno. Popuščanje. Vse. V meni. Se razmika. Diha. Drugače. Hitreje. Bolj pretočno. Nič več oklepa. Liže se iz mene. Adijo. Mraz. Ledene. Gore. Zdaj sem morje. Prepuščam se. Nosi me. Tok. Toplina. Sol. In se čudim. Toliko. Življenja. Raznovrstnega. Pisanega. Veselja. In sonca. Žgečka. Žarki se igrajo. Z mano. Brbotam. Se zvijam. Plešem. In postajam. Lahkota. Se dvigam. Plovem. Višje. Med pticami. Letim. K soncu. V oblaku. Mehkoba. Gočota. Me polni. Počasi. Zasidram se. Obstanem. Počivam. Žrem. Se debelim. Težja sem. In težja. Nebo se odpre. In padam. Polna.

Žur. Okrog mene. Strele. Grmenje. Plešem. Navzdol. Navzdol. Pljosc. Se odbijem. In ulovim. Jaz in list. Pobožam. Zdrknem. Po zelenem toboganu. Fjuuuu. Zastanem. Okrogla. V meni svet. Na konici lista. Teža vleče. Dol. Poljubim tla. Spustim. V nešteto drobnih zrcalc. In se spet povežem. V novo obliko. Pojim. Hranim. Pronicam. Med zrnici. Peska. Dol. V zemljo. Vijugam. Med kamni. Polzim. Se raztapljam. In polnim. Minerali. Rudnine. V meni. Skupaj. Ponikamo. Podzemlje. Tišina. Hlad. Slišim. Odmeve svojih. Tk. Tk. Tk. Pripravim se. Na skok. Sopotniki ostanejo. Doma so. Na stalaktitu. Jaz skočim. Nova družina. Bistra. Mogočna. Odločna. Skupaj. Bučimo. Ven. Proti svetlobi. Nešteto nas. Ven. V slapu. Sonce in mavrica. Preskakujem. Skale. Se zaletavam. V korenine. Potoček. Raste. Vedno več nas je. Majhnih. Velikih. Različnih. Tipamo se. Spoznavamo. Upočasnjujemo. Smo reka. Tečemo. Bamf! Ovira. Wouuu. Slalomiram. V kotel. Vrem. Hitro. Po ceveh. Hitro. Zavrtim se. Okrog turbine. Vrteča se vročina. Wouuu. Se utekočinim. Spet. In nazaj. V reko. Toplejša. Počasnejša. Nad mano. Ladje. Plovemo. Skupaj. Dobivamo družbo. Nove potnike. Padajo. Pobiramo jih. Po bregovih. Bruhajo v nas. Iz jaškov. Iz cevi. Nosimo jih. S sabo. Pretapljajo se. Vame. Spajajmo se. V eno. Ne vidim več. Daleč. Gosta. Nasičena. Počasna. Omotična. Skoraj ne občutim. Srkanja. Vakuuma. In sem v ceveh. Gor. Dol. Slabo mi bo. Bruhnem. V curku. Razpršeno. Padam. Na pšenico. Utrujena. Prazna. Odlagam. Vse. Čakam. Sonce. Da me dvigne. Znova.

Erik: Ful enih glasnih žužkov je tukaj ...
Simon: Škržati.
Pujsek: Dvomim, da se jim v tropih reče škržati.
Robert: Ne, tu so tropikati.
Erik: Od tega žaganja me bo začela bolet glava ...
Robert: Ja, bogi, bogi. Bo glavica bubala? Bo treba malo popihat?
Erik: Lekadol bo čisto ok, hvala.
Simon: Ne smeš reč lekadol.
Erik: Zakaj?
Simon: Ker bi potem moral reč tudi aspirin, pa nalgessin, pa cold 3, pa ...
Erik: Jaz jem samo domače.
Pujsek: In se greš umetnost, ne pa indirektnega reklamiranja farmacevtskih gigantov!
Simon: Čeprav, predstavljaj si, kakšne genialne reklame bi lahko tukaj snemali: tale leži pod palmo in – buf – kokos na glavo in Auuuu! in pol – čira čara – ena *katerokoli gigant*sko farmacevtsko ime pač že tabletki ali dve in je vse takoj boljše.
Pujsek: A lahko nehaš, prosim? Hvala.
Robert: Vsaj komarjev ni v tem skrivališču.
Simon: Ker uporabljamo ...
Pujsek: Tišina!
Erik: Jaz sem prešpikan kot najhujši narkoman.
Robert: Sploh ne govori.
Simon: Glej mene! Srbi.
Pujsek: Nujno bi rabili mreže za komarje. Ponoči je bila nad mano totalna letéča ofenziva.
Erik: Dajmo jih kar po e-bayu naročit. Dostava bo rabila samo do *forever*.
Simon: A e-bay pa lahko reče?
Pujsek: Joj, po TV-ju je bila oddaja o tem, da komarji ne prenesejo banan! Z olupkom se podrgneš po telesu in to jim tako smrdi, da ti dajo mir.
Erik: Si prepričan, da ni bil pornič?
Pujsek: Sploh ne bom komentiral.
Simon: Ej, veš, kaj sem prej pomislil?

Robert: Ti misliš?
Simon: Da že par dni nisem videl tistega najbolj grintavega tamalega.
Pujsek: Katerega?
Simon: Z materinim znamenjem takole čez pol face.
Erik: Uf. Tisto je pa res ogabno. Jaz bi se dal takoj operirat.
Robert: Sponzorsko. In ziher bi še *live streamal* operacijo.
Erik: Ampak res ne zgleda. Veš, kaj mi je najhujše: da vem, da ne smem buljit, ampak si ne morem pomagat. Kot pri nesreči. Vse je krvavo in ogabno, ampak ne moreš, da ne bi gledal.
Pujsek: Jaz prav zato vedno gledam stran. Ampak se pol sprašujem, če ni to, da ne buljim, enako žaljivo kot to, da buljim. Veš, kaj mislim?
Robert: Ti ful preveč misliš, veš? ... Pst! Kaj je bilo to?
Pujsek: Moj želodec.
Erik: Fak! Kot da se tektonske plošče premikajo.
Pujsek: Če pa jemo kot manekenke ...
Simon: Jaz sem tudi lačen.
Robert: Sploh ne govori.
Erik: Celega vola bi pojedel. Plus sladico.
Pujsek: Tiramisu.
Erik: Si nor? Da fašeš salmonelo.
Robert: Veš, kaj bi pa jaz? Šnici. Dunajc, zlato zapečen, pa pomfri.
Pujsek: S tatarsko.
Simon: Pa kečapom. Mmmmm ...
Robert: Pa kokakolo!
Pujsek: Ej, nobenih reklam za kapitalistične korporacije, ki privatizirajo našo pitno vodo, prosim! Enkrat sem gledal eno oddajo, v kateri so ...
Erik: Pardon!
Simon: Kam greš?
Erik: Prdnit. Upam.
Robert: Mene tudi srat pritisne vsakič, ko ga poslušam.

Jack:

Predstavljajmo si tropsko vročino: nobene sapice, pregret zrak vam žge pljuča, vlaga pritiska na možgane, sonce nabija, kot da bi rado podrlo aktualni Guinnessov rekord seksa s 57 ženskami v 24 urah. Logično, da ste v senci. Počivate. Mogoče za minutko ali dve celo zadremate. *Siesta, riposo, power nap* – tradicionalno opravilo v tovrstnih geografskih legah. In, jebat ga – medtem ko ste samo malo priprli oči ali pa reševali križanke ali pa brskali za recepti za odojka po internetu – se je zgodila pizdarija. Katastrofa. Tragedija. Ogenj je ugasnil. Dobesedno, simbolno in metaforično. In ladja – dobessdna, simbolna in metaforična – je odplula. Brez nas. Sledila je klasična štala: kričanje, grožnje, očitki, otroški jok. Železni repertoar vsakega tapravega prepira. Ker pametnejši odneha, smo se – po izraženih pomislekih o načinu vladanja, razdelitvi nalog, preobremenjenosti določenih posameznikov, domnevnih izginotjih, ki se jih sploh ne preverja, ter disonanci med zastavljenimi prioritetami in dejanskimi potrebami skupnosti, med katerimi je še posebej akutno pomanjkanje primerne hrane: Meso! Meso! Meso! – opravičili. Ja. Sori – smo rekli. Sori. Ne bo se ponovilo. Ta nenadna sprememba komunikacije je pamže sezula. No, v resnici so bili že ves čas bosí. Ok. Slaba šala. Pozabimo. Sori – sem rekel, in naenkrat je bilo, kot da je tuleči zbor kdo dal na *mute*. Se izvoljeni je samo hlatal za zrakom. Brez zvoka. Končno! Ta njegov šlager *Rešite nas!* je postal skrajno nadležen. Kot tista kičasta božična muzika, ki že sredi novembra iz

vseh radijskih postaj cvrči o sreči, radosti in ljubezni in potiska folk proti šoping centrom. Čas je za novo vižo. In novega dirigenta.

Aaaaaaaaaa!
se sliši.
Aaaaaaaaaa!
z enega konca
in Aaaaaaaaaa!
z drugega konca in iz drugega grla.
Aaaaaaaaaa!,
ki bo v kratkem sledil, se bo pojavil na tretjem mestu in bo pribu-
čal na plano iz tatretjega grla.
Aaaaaaaaaa!-ji povsod.
V vseh glasovnih legah, barvah in jakostih.
Vznikajo kot gobe po dežju,
se množijo kot zajci,
prebadajo tišino kot dlake kože drugi dan po britju.
Aaaaaaaaaa!
se slišijo kriki
... in ponujajo manjšo komično etido, hommage velikemu
Chaplinu. Recimo, da bi firbčno stekel za krikom. Pomagat,
seveda. Ampak po nekaj korakih te predirljivi Aaaaaaaaaa! pok-
liče iz druge smeri. Obrneš se. Tečeš za krikom. In spet. Spet
obrat. Spet. Sem in tja. Sem in tja. Zdaj dodajmo še klasične
komične začimbe: na polno se zaletiš v drevo, se spotakneš čez
skalo, fašeš bombo gnilega sadja na glavo, tečeš v krogu, vse to
in še več, dokler se ne bo tudi iz tvojega grla izvil Aaaaaaaaaa!
Prestrašil te je točno ta, ki si ga ves čas iskal, in – Aaaaaaaaaa!
– ti si prestrašil njega. Konec komedije zmešnjav ...
Začetek groze:
Občutek opazovanosti
na vratu.
Srh zdrkne po hrbtenici,
mravljinci plezajo čez kaplje znoja,
suhlo grlo.
Obrnil se boš,
pogledal.
In veš, da bi bilo bolje, če se ne bi, da bo tam nekaj ... neopisljivo
strašnega,
nekaj, kar te bo preganjalo v morah,
glodalo tvojo pamet v budnem stanju,
če boš ...
Če boš sploh preživel. Obrneš se.
Ne gre drugače.
Široko razprte oči,
zenice, velike kot mlinski kamni.
Roka se oprime roke;
avtomatsko, nezavedno.
Aaaaaaaaaa!
se zatakne v grlu.
Tam je!
Nekaj belega
se premika
nekaj ogromnega
hodi
nekaj strašnega
proti
naAaaaaaaaaaam!
P – O – Š – A – S – T
... Za razliko od tistega filmskega občutka priraščenosti v tla se
v realni situaciji, kjer nihče ne bo rekel Cut!, beg (ali boj, seveda),
zgodí takoj. Nobene paralize ni, zgolj reakcija. Ampak zavoljo
suspenza, zavoljo drame same, dajmo raztegnit ta trenutek.
Dajmo začutiti tisti tik-tak, ki butne kri po telesu z močjo orkana,
pohitritev ritma, ki obljublja rekorde, vredne legendarnih udar-
niških rudarjev. Alija Sirotanovič. Kakšna metafora! In dajmo

opaziti drobce napaberkovanih misli, ki zarežejo v zavest jasno in
natančno kot kakšna mesoreznica v Mercatorjevi delikatesi. 10
dek posebne, prosim. Pusti si, da se možnost konca jasno izriše
pred tabo. Oglej si ta nič. Še zadnjič vdihni. Zadnjič. Preženi
sentimentalne misli o tem, da sploh še nisi prav živel, da še nisi
dovoljkrat objel, ljubil in podobne diabetične človečnosti – tvoj
poslednji film ni tovrstnega žanra. Žal. Si v grozljivki. V njih ni
časa za slovesa. Motorke so preglasne, noži prehladni, morilci
prehitri. Vidiš svojo smrt. Nasilno. Bolečo. Krvavo. Vidiš svoje
razmesarjeno telo. Težko te bo kdo identificiral. Koža je strgana
s kosti, kosi mesa in drobovja vsenaokoli. V tem trenutku čudno
strašljivo skropucalo iz filmov Petek 13. odtrga tvojo roko. Obira
jo kot pohano bedrce, medtem ko glasba v ozadju daje vedet, da
je to šele začetek. Da prave groze šele pridejo. In da bodo pohru-
stale tudi tiste, ki nič hudega sluteč spijo nedaleč vstran ...
Aaaaaaaaaa!
Krik groze.
Možgani ukažejo: Reši se!
Noge se poženejo v beg,
tečeš,
tečeš
in ne gledaš nazaj.
Tečeš
in se ne obrneš, da bi preveril, če je grozovita belina nečesa veli-
kega in strašnega še za tabo.
Tečeš
v nov del grozljivke.
Franšiza, ital!
Se nadaljuje ...
torej.

Ralph:

Zakaj? – kričimo in hodimo sem in tja po belem
pesku, ujeti kot Rilkejev panter v kletki lastne
nemoči. To ni fer! – rjevemo in vmes dodamo kakšno
kleno slovensko kletvico tipa Bes te plentaj! ali Naj
te koklja brčne! in Naj se ti jetra posušijo! Besnimo
in kar ne moremo pozabit, kar ne moremo oprostiti ...
Kako je možno, da me niso ubogali?! Jaz sem šef!
Tako smo se zmenili – besnimo in istočasno vemo,
da to ne bo zavrtelo časa nazaj. Kar je, je. Oziroma
ni. Ni ognja, ni dima, ni ladje. Vlak je odpeljal. Reši-
tev je splavala po vodi. Pardon – to res ni trenutek
za besedno komiko. Niti najmanj. Pač pa za tragiko.
Pristno, čisto in enostavno tragiko. Dajmo jo malo
povečat s tem, da se spomnimo, da je to telo staro
komaj dvanajst let. Da gre tukaj za otroka. Ubogega
otroka. Čisto samega, daleč od doma. Žalostnega.
Obupanega. Prestrašenega. Mogoče mu prav v tem
trenutku po licu polzi solza. In nikjer nikogar, ki bi
jo obrisal. Dajmo – čeprav nam je nerodno ali brez-
veze ali smo intelektualno absolutno nad temi pri-
tlehnimi poskusi manipulativne eksploatacije otrok
za kvazi humanitarne ali politične namene –, dajmo
za trenutek obstat z njim, s tem otrokom, v njegovem
obupu. Svet, ki ga je poznal, se je sesul. Razfukalo
ga je na prafaktorje. Novi, ki ga v stiski skuša zgra-
dit, mu sproti razpada. Brez skrbí, nimamo časa za
minuto molka ... Treba bo prilagoditi načrte. Stopiti
skupaj. Se angažirat. In nekaj narediti s to pošastjo.
Ti Aaaaaaaaaa! mi že pri ušesih ven lezejo.

Erik: In potem – pazi to – potem je rekel, da se je ta reč
premikal, kot kača, ampak po krošnjah, in to tako hitro,
da je sploh ni mogel videt.
Pujsek: Itak!

Erik: Jaz sem mislil, da bom umrl od smeha! Na faci mu je
pisalo, da še sam sebi ne verjame.
Robert: In potem sem ga jaz vprašal, kakšne barve je bila ...
Erik: Točno, ja. Genialno!
Pujsek: In?
Robert: Je rekel, da je bila takšna kot vse barve naenkrat.
Pujsek: Hahaha!
Simon: Kot mavrica.
Erik: Hahaha. Mavrična pošast!
Robert: Mogoče je šla na parado ponosa.
Pujsek: A čudnega vonja pa ni omenil?
Erik: Ne.
Robert: Kakšnega vonja?
Pujsek: Dreka iz svojih polnih gat!
Erik: Hahaha!
Robert: Hahaha! Lepa!
Erik: No, in pol si ti rekel ...
Robert: Ja, pol sem jim pa jaz rekel, da mogoče pa pošast
sploh ne živi v gozdu ...
Simon: Kje pa?
Erik: V morju!
Pujsek: V morju? Dobra!
Robert: Rekel sem jim, da je prozorna kot voda in da je
sploh ne moremo videt, da pa ona non stop gleda nas.
Simon: Big brother is watching you ...
Erik: In potem – kot v filmu. Sekunda čiste tišine in
Aaaaaaaaaa!
Robert: Civilili so ko mlade mačke, ki jih dajejo iz kože.
Erik: Midva sva pa umirala od smeha.
Robert: Sploh ne govori ... Česa vse si ti tamali ne namislijo ...
Jaz jim ne sledim več ...
Simon: Tisto ste slišali, da pošast já otroke?
Robert: Ja, za zajtrk in kosilo. Za večerjo pa ne, ker so pre-
težki.
Simon: Meni so povedali, da je enega že pojedla. Da je kar
izginil ...
Erik: Tisti je verjetno čofnil v kak prepad, ker ni gledal pod
noge. Saj veš, kakšni butli so. Mislijo, da se še vedno spre-
hajajo po pločniku ...
Robert: Pamžaste pičkice.
Pujsek: Vidva sta pa tudi kretena. Zdaj bodo spet celo noč
kričali od strahu. Totalno histerični. Bravo, res! Enkrat sem
gledal po TV-ju ...
Simon: Muhe!
Robert: Ta je tudi padel na glavo ...
Simon: V filmu ... Spomnil sem se enega groznega filma. O
duhu ali pošasti ali nekaj takega. Nikoli je ni nihče videl,
ampak če te je pogledala, si dobil krvave brazgotine, ki se
niso hotele zacelit. In potem je en posnetek ene punce – ima
takšne res globoke rane po obrazu – v bolnici. V eni stari,
totalno zamazani bolnici, ker se vse to dogaja v starih časih,
in ona spi na tleh, polna teh razpok, na njej pa ful muh. En
tak roj črnih muh. In potem pride mimo ena nuna in začne
kričat. Res na glas kričat, da je to hudič. In pol jo zažgejo.
Pujsek: Koga?
Simon: To punco.
Pujsek: Grozno ... Folk je res bolan.
Robert: Ali pa imajo čudne načine ogrevanja pozimi.
Pujsek: Bolj čudne, kot je tvoj smisel za humor, težko.
Robert: A mi lahko prosim nehaš najedat ... Fak! Sem se
ustrašil.
Simon: Smrči.
Robert: Tale je gladko zaspal!
Pujsek: Pametno. Kaj pa naj drugega dela v tej temi – klek-
lja?
Simon: Gremo tudi mi spat?
Robert: Ne, gremo raje k pošasti na čaj in piškotke.
Pujsek: Pa na pravljico za lahko noč.

Školjka:

Biti okrasek. Trofeja. Nabiralec prahu, občasno
pokazan radovednim gostom, ki potem oooooohajo in
splooooohajo nad tem, kako krasna in posebna in
lepa – seveda – lepa sem. Res koristna naloga. Biti
lepa. Biti tarča, v katero na glas izstreljujete obču-
dovanja, potihlo pa zavist. Da o vseh hrepenenjih in
bolečinah, ki bruhnejo skozi razpoke lupine – po tem,
ko ste popili tisti kozarec preveč – niti ne začnem. V
očeh slana voda, glas se krha kot klifi, v katere buta
morje, in blablablablablablablablabla.
Jaz pa sredi tega sranja. Na polici čakam, da mine.
Da se še zadnja steklenica izprazni, da luč ugasne
in me objame tišina. Da se potopim nazaj domov. Da
sem zopet kamenček v mozaiku cikla življenja. Da
sem del smisla, člen v verigi, ki drži skupaj ta planet
z večjo silo, kot jo premore vaš mitološki Atlas. Da
postane skelet več kot spominek s potovanja. Da se
razdrobim. Da moji koščki rojevajo nova življenja.
Da se krogotok nadaljuje. Da sem smisel. Ne pa nas-
lonka za položnice. Lagala sem vam – poleg okrasne
imam še eno funkcijo: odlagališče. Shramba nepla-
čanih računov. Kakšna simbolika, ne? Električna
je do petnajstega, plin tudi, ogrevanje je spet šlo
gor, zavarovanje za avto bo čez en mesec ... Koliko
stroškov! tarnate po tretjem kozarčku, se bogi,
bogi! posmilita sami sebi in čofotate po džakuziju
nezadovoljstva, dokler z oltarjev, kjer častite svoje
bolečine, ne zadoni odrešitev: Samo enkrat se živi!
ali kaj podobno revolucionarnega. In greste po nov
kredit. O tem, da bo banka enkrat prazna, seveda
ne razmišljate. Bi vas preveč bolela glava. In tako
grabite, ropate – kakšni obroki, kakšne obresti?
Nemogoče je zaflikat vaše luknje. Ne gre več. In
tako koralni grebeni sivijo od skrbi, ribe se dušijo v
kemikalijah in smeteh, delfini norijo zaradi naftnih
vrtin, ampak dokler ni jeba na vašem dvorišču, je
vam čisto vseeno. Ne vidite. Preprosto. Izmojstrili
ste se v pogledu stran. To je vaša evlucijska spe-
cialiteta. Za čestitat, res. Homo egocentricus, v to bi se
lahko preimenovali. Čin! Jutri boste – z bolečo glavo –
še bolj strastno loščili svoj oklep, ga polirali, brusili
in mazali. Samo da se svetí. Da se čim bolj svetí. Da
se že na daleč vidi. Lepota. Da ga boste razstavljali,
tako kot mene. Da vas bodo hvalili in vam zavidali.
To je vaš smisel. Zato ne slišite večnosti, ko me
prislonite na uho. Zgolj samoto.
Robert: Kaj pa delaš?
Erik: Drkam si ga.
Robert: Ti si froc. Ne moreš še drkat.
Erik: Lahko pa vadim.
Robert: Jooooj ...
Pujsek: Ne moreš, ker ti še sploh ne stoji. Nisi še spolno
zrel, štekaš? Otrok si.
Erik: Beda. Kaj pa naj potem človek dela sredi noči?
Robert: Spil!
Erik: Ne morem več ...
Pujsek: Leži z zaprtimi očmi. Čim bolj pri miru in misli na
nič.
Simon: Jaz štejem ovčke.
Robert: Evo! Štej ovčke.
Simon: Ej?
Robert: Ne, ti še tudi ne moreš drkat.
Simon: Čigave so pol te ovce?
Pujsek: Kakšne ovce?
Robert: Ta je tudi ausglajzal.
Pujsek: Joj, ja ...
Erik: Ker mu sperma nabija v možgane.

Robert: Kreten.
Simon: Ko jih štejem, začnem vmes – nekje pri enainšestdeseti – razmišljam o tem, kam grejo vse te ovce, ko preskočijo ograjo, pa če bi jim moral zgraditi kakšen hlevček ali kaj. Ker verjetno so moje, ne? Mislim – preskočile so ograjo in so zdaj na moji strani, ne?
Robert: A si ti zadet ali kaj?
Pujsek: Ignoriraj ga, pa bo čez čas utihnil.
Erik: Od zdaj naprej te bomo uspavali s kamnom po glavi.
Robert: Jaz grem spat.

Jack:
Če že imamo tako superiorne možgane, jih je dobro kdaj uporabiti. Znajo bit presenetljivo koristni. Še posebej v situacijah, ko jih večina izklopi in sledi avtopilotu. In potem jih meče iz enega čustvenega ekstrema v drugega. Kot voznja z butkaši. Dš! Na polno! Dš! Gas! Dš! Nazaj! Dš! Gaaas! Približno tako je zgledalo življenje na otoku, odkar so se vsi strahovi, stiske, tesnobe, frustracije in tako dalje v nedogled, medtem ko ura terapevta teče in preštevava evre, personalizirali v tako imenovani Pošasti. Njen tajming ne bi mogel bit boljši – sistem je začel razpadati, nezadovoljstvo rasti, Izvoljeni pa jecljati-ti-ti. Kot iz zgodovinskih učbenikov. Rajski otoček je v nekaj dneh in nočeh – te so Pošasti še posebej ljube – postal otok strahov, groze, nočnih mor – radikalna sprememba žanra. Vse nas je zafleširalo. In vsi smo od strahu kdaj imeli polne gate. Normalno. Ampak eni so ostali v tem kolesju in gonijo svoj strah, kot hrčki na steroidih, drugi smo pa iz tega izstopili. Razmislili o vsem skupaj. Uporabili možgane. Si rekli, da pošasti živijo samo v pravljičah in na televiziji. Poguglali za kakšnimi globokimi mislimi. Pogum ni odsotnost strahu, temveč zmaga nad njim. Si nadeli bojne barve. Moč ni v obrambi, ampak v napadu. In šli na lov.

Aaaaaaaaaa!
bi se slišalo,
Aaaaaaaaaa!,
če ne bi roka prekrila ust, ravno pravi čas, tik preden bi se prvi A prerinil skozi glasilke.
Tako ne slišimo nobenega Aaaaaaaaaa!,
ampak Pssst!
in šuštenje listov.
Oči kukajo izza grmičevja.
Cela vojska.
Oprezajo,
motrijo,
opazujejo
in čakajo na znak
za
napAaaad!
Korpus nog štarta naprej, z vso silo, kot da jih poganja kerozin.
vrrrm vrrrm
Roke v zraku.
Palice, stisnjene med členke, ki so od silne napetosti postali beli kot sveže zapadli sneg.
Aaaaaaaaaa!
kričijo grla.
Bojni krik, da ti zaledeni kri v žilah, da se ti od groze zatresejo hlače, da pogoltneš cmok v grlu – kaj cmok, bombo – in da se ti življenje odvrti pred očmi, če slučajno nimaš te sreče, da si tudi ti tisti, ki kriči

Aaaaaaaaaa! NapAaaaaaad!
Na? Koga?
Oooo, tam je ... Prasicas!
Dobesedna prasicas, ne metaforična.
Ja, čisto prava pravcatis prasicas. Rjavo-črna. S parklji in uhlji in pasje prašičjim repkom. 80 kil, tako na oko.
Prasicas ni sama.
Pet mladičev že šiba v drugo smer.
Prašičji cvilež in človeško kričanje. Dokaj neznosna kombinacija.
Prasicas se – kot se za mater spodobi – obrne proti svojim napadalcem.
S parklji zakoplje po zemlji, kot da je kakšen tank ali štirikolesnik, in se zakadi proti gruči.
Aaaaaaaaaa!
Trenutek friza.
Groze.
Negotovosti.
Zašiljene palice poletijo po zraku.
Švitiis!
Ena – pik – pristane v prasičinem hrbtu.
Žival zacvili, da te kar srat pritisne.
Druga se ji zapiči v rilec.
Kručenje, pomešano s cviljenjem prašičkov, ki nekje v ozadju begajo levo in desno in ne vejo čisto točno, kaj se dogaja. V prašičji šoli – ali vrtnu, ker so še čisto mičkeni – še niso jemali velikega belega človeka. In kako se je treba obnašati, ko ga srečaš.
Beg ali napad?
Prasicas zmedeno obstane.
Skuša se otresti palice, ki ji štrli iz gobca.
Aaaaaaaaaa!
Četa si je opomogla od šoka.
Aaaaaaaaaa!
nov napad.
Sulice se ponovno dvigajo v zrak,
prasicas se – ker je inteligentno bitje in se hitro uči – obrne.
Sulica se pri tem prelomi;
pol je ostane v njej,
druga polovica na tleh.
Aaaaaaaaaa!
se sliši.
Krik
Aaaaaaaaaa! spremlja odsev sonca na rezilu noža, ki naskakuje bežečo prasicas.
Cvilež mladičkov fejdouta ... Spizdili so, itak – življenje je najboljša šola.
Nož v zraku.
Aaaaaaaaaa!
Nož v prasicici.
Prasicas na tleh.
Telesa se vržejo na svinjo,
palice tepejo njeno telo.
- Zakolji jo! Prereži ji vrat! Izpusti ji kri!
Nož se počasti, a vztrajno potaplja med dlako. Reže kožo in cefra meso.
Kri lije kot solze Cece Ražnatovič na pogrebu njenega moža, narodnega heroja in mučenika Arkana.
- Zakolji jo! Prereži ji vrat! Izpusti ji kri!
S puško bi bilo lažje,
take kapitalke je treba streljati.
25- ali 30-kalibrska puška bi bila čisto ok,
ne pa to mesarjenje.
- Zakolji jo! Prereži ji vrat! Izpusti ji kri!
Kri šprica
po tleh,
po rokah,
po obrazih.
Konec.
Ckrmila je.

Čeprav fantje tega sploh ne opazijo.
Še naprej tolčejo
in zabadajo; bodo vsaj šnicli mehkejši.
Prasicas ostane brez glave.
No, tudi brez črev in trebuha, ampak to ni videt tako impozantno.
Aaaaaaaaaa!
se sliši.
Aaaaaaaaaa!,
ko si večerjo zavežejo na palice in si jo zadenejo na rame.
Aaaaaaaaaa!,
medtem ko glava ostane na palici. Pokončno zapičena kot spomenik.
Kar strašljivo.
- Darilo za pošast!
Ne bi je hotel srečati v temi.

Ralph:
Kot kakšna mama, ki s polno glavo permissivne vzgoje, naštudirane v priročnikih in na forumih, ugotavlja, da mogoče to vseeno ne bo ok, in besno vtipkuje *How to discipline your child?*, medtem ko tamali z ukradeno lopatko tolče po glavi polovico manjšega od sebe. Nekako tako se počutimo. In zdaj je prepozno za eno vzgojno okrog ušes. Naša otoško-otroška skupnost je razpadla na dva tabora. Ločnica je navzven nevidna, ampak jasna. Razraščas se v glavah in srcih. Bi se raje igral gusarje ali državo? Si z njimi ali nami? Več kot govorimo, manj se razumemo. In tišine so tako glasne, da bolijo ušesa. V glavah sneg – prekinitev programa. Sneži. Sneži. Mogoče me zato tako mrazi ... Na tej točki bi izvoljeni vladar lahko spakiral svoje igračke, šel na drevo in tam nadaljeval s pisanjem te osebno-izpovedne poezije – ampak ne. Tega ne bo naredil. Prvič zato, ker nima igračk, drugič pa zato, ker se mu od višine vrta. Pa tudi pleza bolj slabo – vseeno je mestni otrok, vaje igral, ne pa tapravih dreves. Lahko pa rečemo, da ga na zemlji zadržuje občutek odgovornosti. Ali nečimrnosti. Ko si enkrat vladar, je težko sestopiti. Ali pa prazen želodec. Ponoči je sanjal biftek. In sneg.

Simon: Počil bom!
Erik: Niti dihat ne morem.
Robert rigne.
Robert: Fak ...
Pujsek: Joj, ja. To je bilo ... Nebeško!
Robert: Niti enega koščka ne morem več spraviti vase.
Erik: Nažrl sem se kot svinja.
Robert: Sploh ne govori.
Simon: Ful je bilo dobro.
Pujsek: Ravno prav sočno.
Simon: In še ta hrustljava kožica. Mmmm ...
Robert: Je kar zaškrtalas med zobmi.
Erik: Kot čips! Všeckam.
Pujsek: In ravno prav pečeno. Ker odojek se lahko takoj izsuši.
Robert: Ga pač s pivom poplakneš.
Simon: Ja, ker imamo tu fontano piva kot v Žalcu ali kaj?
Erik rigne.
Erik: Lovci so zakon!
Robert: Absolutno.
Erik: Se splača bit kje blizu njih. Vsaj v času kosila.
Pujsek rigne. Ne, on podre kupček.
Simon: Še ko rigneš, lepo diši ...
Robert: Carsko sem se nažrl.
Pujsek: Joj, ja ...

Erik: Pasalo je, ko ata na mamo.
Robert: Preveč sem sit, da bi ti kaj duhovitega povedal nazaj.
Tasmanski tiger:
Tukaj bi lahko bil doma. Tam, v tisti votlinici, bi lahko kuliral v času največje vročine in iz tega tolmuna bi pil vodo. Mogoče bi celo zaplaval, čeprav ne – voda mi ne dogaja. Med temi drevesi bi se dobival s frendi ali čekiral bejbe. Kakšno res hudo bi peljal na večerjo. Orto romantika; jaz in ona, nad nama milijarde zvezd in kakšen fin, svež kos mesa. Jebat ga, nismo vsi vegetarijanci. Saj imam par sorodnikov, ki non stop glodajo tiste svoje travice, tako da smo na koncu na pozitivni nuli, ne? Ja, tukaj bi res lahko živel. Čisto zadovoljno. Vsega dosti. Za vse. Sosedje so verjetno tudi dbest. U izi. Sicer pa se čez dan itak ne bi dosti srečevali. Nočni šiht, kaj čem. Me ne moti. Sem bolj sramežljive sorte. Mi paše mir. Tišina. Teh 7,5 Zemljinih megahercev. Takšni smo. Nič ne moreš proti temu. Med temi koreninami bi se lahko igrali moji otročki. Ko bi bili malo večji, seveda. To je tako nebogljeno ob rojstvu, slepo, golo. Popolnoma odvisno od mame. Ampak ko bi malo zrastle ... Kaj vse bi jim pokazal! Jih prav vidim, kako se spotikajo tam čez ... Super bi bilo! Pa družinski izleti ob polni luni. Auuuu! Jebat ga; malo volčjega se skriva v vsakem od nas. Čeprav imam bolj pasji karakter. Toliko, da ne maham z repom, ko sem vesel. Joj, res bi bilo dbest. Skoraj čutim veter, voham to svobodo in tečem, tečem, tečem ... Jajčka varno spravljena v vreči. Dogaja na polno. Ja, to bi lahko bilo to. Izi lajfi. Lep lajfi. Če ne bi bilo ... Vas. Na začetku niti ne opažiš. Tudi narava kdaj pokaže zobe, ampak ti vedno da možnost, da si opomoreš. Da se boriš. Vi pa ... Štiri milijone let smo zmogli; iz generacije v generacijo, edinstvena kombinacija psa in kenguruja. S tigrastim dodatkom čez rit. Hud imidž, vem. Potem pa ... Vedno manj prostora, vedno več mrtvih. Ogrožali smo vas, tako ste rekli. Klali smo vaše ovce, to ste govorili. Še dobro, da vam bodo vaši pametni možgani čez nekaj desetletij povedali, da je bilo to fizično nemogoče. Premajhna čeljust. Dddddd! Ampak ok – motiti se je človeško, ne? Streljali ste. Neprenehoma. Več naših trupel, več denarja. Leta 1930 ste ubili zadnjega, ki je še živel na svobodi. Potem ste nas hitro zaščitili. Ogrožena živalska vrsta. Samo nekaj nas je ostalo, varno spravlenih za vašimi rešetkami. Benjamin ste me klicali, in šest zim kasneje, ko je mraz res hudo pritiskal, pozabili name. Se zgodi, ne? Pustili ste me zunaj, na tistem hladu. Če bi bil kje drugje, bi se že znašel. Tukaj, recimo, ne bi bilo problema. Toliko zatočišč, toliko zavetij. Na betonu živalskega vrta pa nimaš kaj. Zmrznil sem, v vaši kletki. Jaz, zadnji tasmanski tiger.

Erik: Pa kako se jim da?
Pujsek: Še slabot jim bo. Po jedi je treba vedno počivati. Najmanj dvajset minut.
Robert: Po taki požrtitji pa najmanj eno uro in dvajset minut.
Pujsek: Joj, ja ...
Erik: Kako se jim da, res.
Simon: Po moje imajo mesni *rush*. A veš – tako kot *sugar rush*?
Erik: Ta današnja mladina! Pa to je hujše kot na maturant-skem izletu. Kot da so vsi čisto pribiti.
Simon: Saj ti pravim – mesni *rush*.
Robert: Ej, enkrat sem se ga tako nabutil, da ...
Pujsek: Nisi. Ker si še otrok, se spomniš?
Robert: Aja. Ok. Enkrat se ga bom – boljše?
Pujsek: Jps.

Robert: Ok. Enkrat se ga bom tako nabutal na enem žuru, da se bom zbudil na letališču, nič mi ni jasno – bilo, na roki pa imam z lisicami priklenjen poln kufer ženskih cunj.
Erik: Noro, stari!
Pujsek: Lastnice kovčka pa nikjer?
Robert: Ne.
Simon: Veš, kaj se je pa meni zgodilo? Bo. Prespal bom v zaporu, ker se bom totalno našgan vozil na biciklu. Brez luči.
Pujsek: Pa brez čelade tudi, ne? Bravo, stari. Res pogumno. Za medaljo.
Pujsek *podre kupček*.
Robert: Tvoje riganje je tudi za medaljo.
Pujsek: Preveč sem se nabasal. In predvsem – prehitro.
Erik: Meni se je meso tako luštalo, da bi ga lahko surovega napadel. Res.
Simon: Biftek! Biftek! Biftek!
Pujsek: Joj, ja ...
Erik: Samo poglej jih ...
Robert: Prfuknjenci!
Pujsek: Sploh ne govori ...
Simon: Namazani so, kot da so Indijanci.
Pujsek: Lepo te prosim, kot da je pust!
Simon: Mate kaj za pusta hrusta?
Robert: Nekdo bi jim moral povedat, da je tukaj zima na veke vekov izgnana.
Erik: Glej tistega tam – vidiš? S takim mejkapom bi ziher zmagal na Mis otoka za Mis sveta.
Robert: Najbolj si želim mir na svetu in to, da bi bila uspešna poslovna ženska.
Simon: Pa pevka.
Erik: Ja, že snema videospot. Šejk it bejbi! Ouje ouje!
Robert: Prfuknjenci.
Pujsek: Ej, daj se stegni, pa mi daj še en kosček. Čisto mičken. Hvala!

Jack:
Kruha in iger. Preprosta formula, ki se je še vsakič izkazala za uspešno. V našem primeru smo kruh zamenjali z odojkom in pufl – solze in smrkliji so se posušili, debate o pošasti pa potihnile. Vsi so imeli preveč sline v ustih, da bi lahko parlamentirali. Še veliki vodja je čakal kot kužek, da mu vržemo ostanke. In požrl jih je hitreje kot svoja načela. Končno je tudi njemu postalo jasno, da obljube niso ravno nasitne, pravila pa ne sproščujoča. Jebat ga, ljudje bomo vedno izbrali tisto, kar hočemo, pred tistim, kar rabimo. To nas loči od živali. Naša lakota po presežnem. In tako v našem raju sredi morja počasi pople-sujemo proti zadnji fazi preobrazbe. Vedno več nas je. Izvoljeni je ostal sam. Skoraj sam. Še par postaj pa bomo na cilju. In čeprav nam je vse jasno, čeprav smo že neštetokrat videli to zgodbo, znamo na pamet vse dialoge, čeprav smo v počasnih posnetkih preu-čili vsak jamesbondovski akcijski prizor in stiskali stop pri vsaki bejbi, ki je prišla suha iz vode, bomo tudi tokrat buljili kot hipnotizirani. Gud gaj vs. bad gaj. Nič novega. Celo vem, za koga boste navijali. Ni panike, vam ne bom zameril. Ampak da je jasno – ultimativni junak je tisti, ki ostane živ. Naj se igra začne! – rečemo s primerno pompoznim glasom.

Aaaaaaaa!
se sliši.
Svoboda huškne iz pljuč, se požene po žrelu, se zgnete mimo mandljev in zatrese glasilke.

Aaaaaaaa!
Vesetje,
radost
piščančka, ki je pravkar prekljuval lupino,
gosenice, ki se je odbubila v metulja,
vodenke, ki eksplodira seme,
vulkana, ki izbruhne magmo.
Aaaaaaaa!
na ves glas.
S priprtimi očmi
in srcem, napolnjenim z življenjem,
telesa plešejo;
se zvijajo,
prepogibajo,
skačejo
in kar je še teh glagolov ...
Vsak sam, pa vseeno skupaj.
Vsi skupaj, pa vseeno vsak sam.
Vsi za enega in eden za vse, a ne? Čeprav – to je seveda jasno – ne morejo kar vsi povprek bit ta eden, ki sestavlja vse. Nikakor. Kam bi pa prišli? Selekcija je nujna. Na podlagi natančno definiranih parametrov, seveda. Recimo – barve kože. Tako bi lahko imeli naši varuhi meje barvno paletto sprejemljivosti. Vzorce; kot v Bauhausu ali Obiju. Različne barvne mešanice. Prisloniš h koži in takoj veš: ta ja, ta NE. Enostavno. Jasno. Da ne more bit nobenega dvoma ali spora. Zakon je zakon in vsi ga upoštevamo. To nas dela Eno.
Vsi skupaj,
okrog ognja,
rajajo
kot nekoč pogani, ki so slavili najdaljši dan,
poskakujejo kot nekoč Indijanci, ki so klicali dež,
razgrajajo
kot kurenti, ki preganjajo zimo
z ježevkami.
špik
Preganjajo mraz in ženske.
špik
In
Aaaaaaaa!
poslikani obrazi za trenutek obmirujejo.
Roka pokaže smer,
oči se obrnejo tja
in
Aaaaaaaa!
N – A – P – A –D !
Žrelo pleščočega kroga iztegne svoj jezik
in sluuuuuk
pogoltne
čudno prikazen – tako bodo kasneje govorili – Pošast! – tako bodo rekli.
Pošast, ki ima v svetlobi kresa obraz dečka.
Pametna preobleka – bodo kasneje prikimavali.
Aaaaaaaa!
krog se zapre.
- Pobijte pošast! Prerežite ji vrat! Puščajte ji kri!
Nešteto rok tolče po telesu dečka, ki že leži na tleh.
Nešteto nog brca v njegov trebuh,
v njegov hrbet,
v glavo.
- Pobijte pošast! Prerežite ji vrat! Puščajte ji kri!
Kri je črne barve, v tej noči, v tem krogu.
Otroci prefukavajo otroka.
S pestmi, nogami, palicami.
Prebadajo ga,
cefrajo.
Aaaaaaaa!
morilski krik
morilcev.

Ralph:
Nesreča je bila. Grozna nesreča se je zgodila na otoku. Vse skupaj je ... Noro. Še zdaj nam ni čisto jasno, kako ... Nesreča je bila. Temno je bilo, nič nisi videl, pa še veter je tako zavijal, da samega sebe nisi slišal. In se je zgodila nesreča. Če se ne bi tako prik-radel iz gozda ... Se mogoče vse to ne bi zgodilo. Če bi bil bolj previden. Mislili smo ... Vsi so bili tako obsedeni s pošastjo. Kot v transu. Sploh niso vedeli, prepričan sem, da niso vedeli. Vse je bilo tako hitro. Nič nisem mogel ... V tisti temi. Včasih se je najboljše umaknit. Če vidiš, da se nič ne da ... Se umakneš. Žal mi je. Res. Ampak ... Kar se je zgodilo, se je zgo-dilo. Bila je nesreča. Strašna pomota. To je vse, kar moramo vedet. Mi nismo nič krivi. Na skrivaj lahko malo pojokcamo, se za trenutek ali dva zamislimo, potem je pa treba naprej. Z občutki krivde in odgo-vornosti se bomo ukvarjali kasneje. Zdaj je treba bit previden in pazit na svojo glavo.

Erik *vrže kamenček*: Zadel! Štiri nula.
Simon: Jaz se ne grem več.
Erik: Ne bit užaljen, če sem boljši.
Simon: Ne da se mi. Glupa igra.
Erik: Daj, greva vsaj do pet. Kdor prvi pride do pet, zmaga.
Simon: Itak si že na štiri. Valda, da boš ti zmagal ...
Erik: Daj, no.
Simon vrže kamenček.
Erik *vrže kamenček*: In zmagaaaa! Pet nula! Luzer, luzer!
Pujsek: Pst! A si nor?
Erik: Sori. Me je zaneslo.
Robert: Da te ne bo zaneslo še kam dlje ... Če veš, kaj mislim.
Pujsek: Joj, ni ti treba zdaj tukaj kao subtilno namigovat na saj-vemo-kaj, ker itak ne znaš tega niti približno dobro odglumit.
Erik: Se strinjam.
Simon: Po moje bi moral jaz izreč to repliko.
Robert: Aja?
Pujsek: Kao iz čiste bratske ljubezni in skrbi?
Simon: Recimo. Pa tudi zato, ker imam od vseh najmanj teksta in se mi to sploh ne zdi fer.
Robert: Vi ste vsi prfuknjeni. Situacija je resna, štekate? Treba je stopnjevati napetost, jebemu mater! Neprijatelj vreba.
Erik: Kwa?
Pujsek: Sovražnik napada.
Erik: Ta tudi že halucinira.
Robert: A se lahko malo vživite?
Simon: Če je pa bedno ...
Robert: Jebat ga! Kaj misliš, da je bilo partizanom fajn čepet cele dneve in noči v tistih luknjah?
Pujsek: Wou! Previdno ...
Erik: Ja, ne moreš kar tako partizanov omenjat. Popolnoma zunaj konteksta in brez jasnega političnega stejtmenta.
Simon: In pol sem jaz nor ...
Robert: Pst!
Erik: Kaj je?
Robert: Nič. Na srečo. Sem mislil, da kdo gre.
Simon: Fak, sem se prestrašil ...
Pujsek: Joj, ja ... Dajmo se vsaj delat, da delamo. Ok? Nazaj na svoja mesta.
Robert: Najboljše ...
Erik: Ok ... A se greva še eno kamenčkanje?
Simon: Ni šans!
Robert: Dajta mir, pa opazujta.

Erik: Kaj?
Robert: Pa dobro – a je to straža ali debatni krožek? Oko-lico, idiot. Opazuj okolico.
Erik: Ok ... Saj lahko lepo poveš, a ne?

Ogenj:
Vedno se začne z eno samo iskrico. In sploh ni važno, kaj jo sproži. Drobnost zažari, zaprasketa in pogleda okrog sebe, če lahko kaj oblizne. Samo malo, da si poteši lakoto. Iskrice je nenehno lačna. Otroček pač. Niti malo ni izbircna, vse bi požrla, in to takoj. Navadno jo zasačite, polnih ust, primerno odebelfeno in sijočo, kako že bega proti novi požrtiji. In jo uda-rite po prstih. Nežno, a odločno. Če ji znate – čisto po starševsko – postaviti določene omejitve, bo Iskrice super koristen član vaše družine. Skuhala bo bograč, ogrela stanovanje, poskrbela za toplo vodo in svet-lobo ponoči. Če pa ne boste rekli Dovolj je!, če jo boste puščali brez nadzora, se vam lahko zgodi, da bo postala prava mala razbojnica. Najstniško naporna. Nekaj napačnih prijateljev, pa je pečena. In vi z njo. Rasla bo in rasla in izgubila tisto začetno iskrivost. Postajala bo vse bolj pogoltna, vse bolj in bolj neukrotljiva. Pravi hudič! Vse bo pohrustala ... Gozdove, živali, hiše, ljudi ... Nič ne bo varno pred njo. Ko se strasti razplamtijo, jih težko ustaviš. Voda ne zaleže več. Je treba prej mislit. Preden je prepozno. Vsak požar, tudi tisti, ki uniči hektarje, se začne z eno samo, s tisto prvo iskrico. V kaj bo zrasla, je odvisno od vas.

Simon: Ej?
Pujsek: Hm?
Simon: Dremaš?
Pujsek: Očitno ne več.
Simon: Veš, kaj sem razmišljal?
Pujsek: Ne. Ampak bom očitno kmalu zvedel.
Simon: Tisto, kar smo ubili. Tisto je bil ...
Pujsek: Tisto je bila pošast.
Simon: Meni je zgledalo kot ...
Pujsek: Pošast.
Simon: Ne, tisto je bil ...
Pujsek: A še ne misliš nehat?
Erik: Očitno rabi eno vzgojno okrog kepe ...
Pujsek: Ti se pa ne vmešavaj.
Robert: Nehajte. Vsi trije.
Erik: Kakšen dolgčas.
Pujsek: Joj, ja ...
Robert: Faking noro dolgočasen dolgčas. Meni se niti dihat več ne da ...
Erik: Se gre kdo kamenčkat?
Simon: Ni šans.
Robert: To, kar je rekel.
Erik: Kaj?
Robert: Ni šans.
Simon: Slišite, kako je vse tiho?
Pujsek: Mhm ...
Erik: Ja in?
Simon: Ni to malo čudno?
Erik: Kaj?
Pujsek: Vse je tiho, razen vaju.
Erik: Palmo si zatlači v ušesa, če ti kaj ne paše.
Robert: Itak pa ne bi smel spat na straži.
Pujsek: Kaj – me boš zatožil? Tožibaba ...
Simon: Mislite, da bi jih morali kaj pogledat?
Erik: Jaz ne grem. Ni šans.
Robert: Čisto na istem so, če jih mi gledamo ali pa ne ...
Simon: Ok ...
Pujsek: Lahko pa greš sam, če te tako muči ...
Simon: Ne, hvala.

Robert: To si zdaj naredil samo zato, da nam slabo vest nabijaš, ne? Vedno to delaš. Kao predlagaš nekaj, da ti izpa-deš gud gaj, čeprav vnaprej veš, da bomo itak rekli ne in da ne bo nič iz tega. To je šele svinjsko, veš? To je še slabše, kot če bi takoj rekel, da te boli kurac.
Erik: Tako je, kar povej mu!
Pujsek: Pst! Na koncu bomo še mi pristali tam notri.
Erik: Jaz nočem v zapor.
Simon: Ali pa na plaži. Z razčefukano lobanjo.
Robert, Erik, Pujsek: Bila je nesreča!
Simon: Kaj zdaj – nesreča ali pošast?

Jack: Ciljna črta je pred nami. Še par malenkosti je treba uredit, par računov poravnat in smo. Zmaga. Kaj pa drugega. Juhej – zavriskamo. Sicer zgolj zato, ker se spodobi in pričakuje. Tako kot se pričakuje, da bom končno odložil masko in pokazal svoj hudičevi obraz. Grrrrr! Da boste lahko kazali s prstom: Pošast! Ta pošast je vsega kriva. Me ne moti; karkoli vam ponoči pomaga zaspat. Nikomur vas ne bom izdal, obljubim. Nenazadnje vas tudi jaz potrebujem. In tako bomo skupaj orisali še en koncentričen krog hierarhičnih struktur. Zgoraj, spodaj – gospodarji, hlapci. Očitno nam tako paše. Mi tu in tam zamenjamo ideologije, vi posodobite uporniške parole – da nam ni dolgčas. In da se svet nemoteno vrti naprej.

Aaaaaaaa!
se sliši.
Aaaaaaaa!
crescendo na polno in večglasje, vredno najboljših zborov. Dirigent je pravkar zamahnil s svojo paličko – čisto droben, skorajda neznaten gib, pa aktivira takšno silo – in četa se je – fjuuuuuu – zapodila kot besni biki za matadorjem, ki si jih je držnil drkat s tisto rdečo cunjо.
- Najdite ga! Ste me slišali?! Najdite gaAaaaaa!
Slišijo. Seveda slišijo.
In iščejo. Seveda iščejo.
Sistematično, kot roj kobilic, ki se spusti nad pšenico in jo – frrrrrrr – ogloda kmetu pred nosom. Hodijo. Drug zraven drugega. Cloveška veriga kot glavnik prečesava glavo otoka in išče. Uš?
Iščejo. Vsak z dolgo palico v roki, s katero – bam! – udrihajo po grmovju pred sabо. Bam! Tepejo tla levo – bam! – in desno – bam!
Pujsek: Meni se ne da več ...
Robert: Tebi se itak nikoli nič ne da.
Erik: Res ne vem, kaj nam je tega treba. Itak bo slej ko prej sam crknil.
Pujsek: No!
Erik: Kaj, če je pa res.
Simon: In potem bi ga enkrat, čisto slučajno, našli v kakšni kotanji, razpadajočega in prekritega z muhami ...
Erik: Ogabno!
Robert: Veš, kako bi to smrdelo.
Pujsek: Kaj, če bi malo počinili, hm?
Robert: Če pa tako lepo vprašaš ... Ne!
Erik: Si nor ali kaj? Da še nas da na raženj.
Robert: Ajde. Gremo dalje.
Erik: Saj samo še to naredimo, pa bo mir.
Simon: Japajade.
AaaaaaaaAaaa!
se sliši krik, ki izstreli nemir v to veličastno, dobro organizirano simfonijo.

- Tukaj je! Tukaj! Hitro! Stoj!
- Zgrabi ga!
- Za njim!
- Stoj! Stoj!!
Bežече telo se ne ustavi.
Itak. Bi se ti?
Aaaaaaaa!
kriči četa nog, medtem ko topota za ubežnikom. Gazijo preko trav, hitijo in se spotikajo ob korenine. Realistično-dokumenta-ristična zvočna kulisa: veje pokajo, listje šelesti, pljuča globoko dihajo in hlastajo za zrakom, tu in tam zvok kamenčkov, na kate-rih zdrsne kakšna noga, tu in tam ptič, ki je bil pregnan iz svo-jega gnezda ...
Vojska fantičev teče za ubežnikom skozi zelene hodnike trop-skega pragozda. Sklanjajo glave, odrivajo veje, hitro, hitro, za njim!
Pozor! Reorganizacija napada – disperzijska ofenziva: del enote prodira naprej po levi, del enote pa po desni. Sredina upočasni tempo. Poslušа. Zaseduje. Zalezuje. Še malo, pa bodo vrgli laso ...
- Nikamor ne moreš! Nima smisla, da bežiš. Če se zdaj pre-daš, ti ne bomo nič naredili.
Tišina.
Ubežnik se je potuhnil. Za kakšnim grmom ali v kakšni kota-nji zadržuje dih. Zadržuje Aaaaaaaaal, ki se mu je zavozlal nekam v črevesje. Kaj zdaj? Kam zdaj?
- Kje si, svinja mala? Kam si se skril?
Aaaaaaaa!
In spet akcija.
Spet se teče,
spet se ignorira veje, ki praskajo lica,
trne, ki ostajajo ujeti v koži,
skale, ki režejo podplate.
Kapljice krvi ostajajo na tleh,
kot drobtinice iz kakšne izvorne pravljice o pošastih in princih.
Pujsek: Uml bom ... Ne morem več ... Vas tu počakam.
Erik: Jaz si tudi moram ... Zavezat čevelj?
Robert: Če si bos, budalo. Malo boljši izgovor boš rabil.
Pujsek: Kaj pa če ostanemo tukaj in stražimo?
Robert: Tebe bi tudi bilo treba s to palico butnit po buči. Da vidim, če sploh dela. Takole: buf! In potem bi se ti tvoji cenjeni možgani scedili ven in postali novo otroško igrišče za žužke. Končno nekaj pametnega.
Simon: Ej, tam se nekaj premika!
Robert: Kje?
Erik: Verjetno kakšna ptica.
Robert: Pst! Gremo ... Po prstih.
Pujsek: Jaz ne grem nikamor.
Simon: Gremo domov, prosim.
Erik: Kje je to – dom?
Robert: Zdaj boš pa še ti začel srat s tem ontološkim bul-šitom?
Erik: Eh, kje se mi pa da ... Samo usedel bi se rad in poča-kal, da mine.
Simon: Življenje?
Pujsek: U, globoka! Dajmo malo posedet in se zamislit nad tem.
Erik: Če pa kdo pride, bomo rekli, da nas je napadel in pobegnil.
Robert: V tisto smer.
Aaaaaaaa!
še vedno visi v zraku.
Zalezovanje plena. Igra živcev.
Dolga, napeta. Utrujajoča.
Kdo bo koga?
Čas je za boj ena na ena.
Oči zagledajo oči.
Pogleda se zaletita drug v drugega,
zenice se zožijo,
temperatura pade pod ledišče.

Aaaaaaaa!
ostane neizkričan. V tej napetosti zanj ni prostora.
Nasprotnika sta si nasproti;
korak v levo – korak v desno
korak naprej – korak nazaj.
Gibata se, kot sonce in luna po svojih vesoljskih tirnicah,
krožita drug okrog drugega – na varno-nevarni razdalji – kot dva petelinčka.
Nakar,
namesto spopada,
obrat
in
Aaaaaaaa!
za tistim, ki zopet beži.
- Pička ena! Boš že videl! Zažgite! Vse zažgite! Zakurite otok! Boš že videl, pizda mala!
Medtem ko ubežnik ostaja zvest svojemu nazivu,
se po otoku prižigajo iskrice,
drobne lučke,
ki požrešno goltajo kisik.
Simon: Ampak ... Kaj pa mi?
Pujsek: Še to, pol pa res gremo.
Simon: Kaj če zgorimo?
Robert: Eh!
Erik: Ti samo delaj, kar je rekel. Da bomo čim prej kon-čali.
Robert: In šli domov.
Erik: Aja?
Robert: Meni se tudi več ne da ...
Plamenčki ližejo debla,
ližejo palme,
smodijo kokose in pečejo ptičja jajca.
Črn dim se vrtniči navzgor,
migetaje, kot da je trebušna plesalka v transu.
Noge še vedno tekajo sem in tja po otoku,
palice še vedno – bam – udarjajo levo in desno,
poglarav še vedno besno kriči Aaaaaaaaal in zalezuje svojo žrtev,
medtem ko ta, zavlečena med skale in prekrita z vejami, posluša nabijanje svojega srca.
Počakam? Bežim naprej?
Požene se iz skrivališča,
na vso moč,
in palica, s prišiljeno konico,
se požene iz roke
na vso moč
Aaaaaaaa!

Ralph: In tako se konča zgodba o otrocih, ki so namesto v prepolnem begunskem taborišču končali na neposeljenem otočku sredi morja. Pesek, turkizna voda, palme, kokosi in otroci. Usrani od nog do glave, kot da jih je kdo povaljal po smetišču, jih spaniral kot šničl – najprej nevarni odpadki, potem biološki, da se fino sprime, in na koncu, za hrustlja-vost, še malo nerazgradljivih drobtinic.
Jack: Usrano! Tako se konča zgodba o rajskem otočku in otrocih, ki zanemarjeni, potolčeni in popraskani stojijo široko odprtih oči in čakajo na rezultat končnega spopada.
Ralph: Tako kot mi ... Tudi mi čakamo na razplet. Na zma-govalca. Na piko, namesto tropičja. Ker ti odprti konci, to je res passé.
Jack: Ja. Ta model naj si vsak misli svoje – to je res preživeto. Treba se je za nekaj odločit.
Ralph: Za karkoli.
Jack: Četudi za kaj totalno nerealističnega; recimo, da moja sulico – že v zraku, usmerjeno proti tarči – zmelje v prah žarek iz vesoljske ladje, ki potem vzame otroke s sabо na planet Ukulele.

Ralph: Ko sem govoril o rešitvi, sem imel v mislih kakšno tuzemsko ladjo. Vojaško. Trgovske se ne bodo ustavile, ker imajo jasno začrtano traso in si ne morejo privoščiti zamud. In tako bi nas vojaki odpeljali domov.
Jack: Ali pa v vojno. Stari smo že dovolj, da se lahko stre-ljamo. Ali vsaj crkujemo.
Ralph: Najboljše bi bilo, če bi nas rešil kak Abramovič z luksuzno jahto. In iz nas naredil najboljše fuzbalsko moštvo ever!
Jack: To bi lahko bil ti, ko odrasteš – fuzbalski sodnik v prvi medobčinski ligi.
Ralph: Idealna pozicija! Car prirejenih tekem ... Saj ti bom pomahal, ko bom švignil mimo v svojem ne-bom-povedal-hude-firme-ker-ne-bom-delal-zastonj-reklame avtu. Po moje bom jaz, ko odrastem, en tak ...
Jack: Povprečnež?
Ralph: Misliš?
Jack: Pa to je idealna pozicija, da kam prilezeš: na videz neškodljiv. Začneš kot svetnik v eni manjši občini, potem župan in tako naprej do parlamenta ... Pa še to ganljivo zgodbico o travmatičnem otroštvu jim lahko prodaš. Imaš pravo facо za to. Zame itak vsi mislijo, da bom množični morilec, novi Hitler ali pa vsaj pijanec, ki bo pretepal ženo in otroke.
Ralph: Glede na odprt konec se lahko tudi ti spreobrneš. Postaneš vegan, na primer. Greš za par let v osamo in se soočiš s temi ubijalskimi nagnjenji.
Jack: Najboljše na kakšen samotен otrok, kjer bodo potem pristali kakšni ubogi otroci, ne? Hvala – če mi grejo odprti konci na živce, mi te ciklične zgodbe še manj sedejo. Kao zgodovina se ponavlja – ja in?
Ralph: Lahko pa na koncu jaz zakoljem tebe. To bi bil radi-kalen preobrat. Sulico zagrabim v zraku – takole: hop! – in jo zaženem direkt v tvoje srce.
Jack: Ni v skladu s tvojim karakterjem ...
Ralph: Imaš prav. Jaz sem pacifist.
Jack: Ti si ena pička. Pardon – popravek – ker smo na točki, ko nam ni treba več zlorabljat ženskih spolnih organov – ti si en neodločen brezhbrbteničnik. In zakaj si tako ziher, da sploh preživiš?
Ralph: Ne vem ... Ker moram.
Jack: Zakaj? Ni, kot da boš rešil svet ali kaj podobnega.
Ralph: Oooo – pravljичni konec: otroke rešijo in potem oni v zahvalo rešijo svet in vsi živijo srečno do konca svojih dni!
Jack: Iiiiiiii! Počil je lonec in pravljice je konec. Obstaja pa tudi možnost, da nas ne rešijo. Nikogar.
Ralph: In – kaj? Vsi zогlenimo, ker si ti – pametnjakovič – dal zakurit cel otok?
Jack: Ja. Še najbolj logičen zaključek.
Ralph: Ne ... Jaz imam nekje spravljen splav in skupaj z nekaj izbranci odplujem na drug otok, kjer začnem gradit novo civilizacijo.
Jack: In si spet vodja?
Ralph: Valda. Kaj pa naj – vlečemo slamice?
Jack: Mogoče. Lahko pa poskusite brez vodje ...
Ralph: Uuuu, globoka!
Jack: Hvala.
Ralph: Torej: možnosti konca naše zgodbice o rajskem otočku so očitno brezkončne. Samo odločit se moramo za eno. In tako smo spet nazaj v trenutku, ko otroci uročeno buljijo, kaj se bo zgodilo.
Jack: Toliko različnih parov oči gleda izpod plasti umaza-nije. Kakšni čisto not, kot da so oni puščica, ki na vso moč leti po zraku, drugi prestrašeni, tretji s stopalom naveli-čano rišejo kroge po pesku. Kakšen si vrta po nosu, kakšen joče, kakšen ščipa fantka, ki stoji zraven njega ... Čakajoč na konec. Zaključek. Na zmagovalca.
Ralph: Na rešitev.

Jack: Ampak kot smo rekli – v tej zgodbi ni zmagovalcev. Ni katarze. So samo tri pike ...
Ralph: Jaz. Ti. In vi.

Luna:

Oh, to je pa ena žalostna zgodba. Strašno žalostna. Se je nerada spominjam. Ježi me. Res. Evo – sem se že razvezila. Oh ... Se opravičujem. Tega je že tako dolgo, pa še vedno ... Jebela Rimska cesta! Še zdaj ne morem verjet, da se je kaj takega sploh lahko zgodilo. Edinstven primer, v vsem veselju! Kakšna škoda. Pa tako lep! Tako ... Uh! Kakšna krasota je to bila. Čisto sem bila zatreskana, takrat. Res. Dneve in noči sem buljila v tisto smer in žarčila – ljubezen. Privlačnost je bila obojestranska, da si ne boste mislili, da sem kak čuden voajer ali kaj podobnega. Najina povezanost je bila tako silna, da je dvigovala morja, menjavala letne čase in delila čas na svetlobo in temo. Res je bil lep. Popoln. Poseben. In zanimiv. Večnosti sva lahko preživela tako, da sva se gledala. Potem pa ... Kakšnih par milijard let kasneje se je začelo dogajati nekaj čudnega. Na njem se je pojavila neka nova vrsta in na začetku je kazalo, da bo vse super. Spomnim se, kako sem jih opazovala – najprej na vseh štirih, potem pa vedno bolj pokončne. Zanimiva sorta. Ampak ... Ne vem, kje se je zalomilo. Postali so ... Kot eni mali paraziti. In šlo je veliko hitreje, kot si je sploh mogoče predstavljati. Vse je propadalo. Izginjalo. Najine krasne plime in oseke. Najini dnevi in noči. Grozno je bilo! Gledala sem to katastrofo, gledala, kako se njegova edinstvena zeleno-modra obleka krči, kako razpada. Videla sem, kako trpi, kako se muči, pa nisem znala pomagati. Trudil se je, moj mali planet, se prilagajal in upogibal, posredoval in lovil ravnotežje. Veste, on je bil en tak ... Mir. To je bil. Trudil se je, popravljal kot nor, kar so pokvarili, jih prosil, rotil, svaril ... Pa nič. Nič. Paraziti, saj sem rekla. Dokler ... Ni več zmogel. Ni več šlo. Ugasnil je. Kot kakšna zvezda. Modrina je izginila, zrak je požrlo sonce, zeleno je zamenjal vesoljni smog ... Saj sem rekla – žalostna zgodba. Zelo žalostna. Bil je moj svet ... Celo moje veselje ... Ampak dovolj, nočem vas dolgočasiti s tem. Koga sploh briga en tak planet, hm? Poglejte, koliko drugih je na izbiro.

Slovensko mladinsko gledališče
Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana
T: + 386 (0)1 3004 900
F: + 386 (0)1 3004 901
E: info@mladinsko-gl.si
www.mladinsko.com

Svet SMG:
Nataša Sukič – predsednica, Uroš Kaurin,
Semira Osmanagić, Janez Žagar, Ana Železnik

Strokovni svet:
mag. Maruša Oblak – predsednica, Tatjana Ažman,
Tomaž Gubenšek, dr. Bojana Kunst, Blaž Šef

Direktor: Tibor Mihelič Syed
Umetniški vodja: Goran Injac
Režiserja: Matjaž Pograjc, Vito Taufer
Dramaturginja: Urška Brodar
Vodja trženja in odnosov
z javnostmi: Helena Grahek
Asistentka trženja in odnosov
z javnostmi: Katarina Košir
Lektorica: Mateja Dermelj
Strokovna sodelavka: Tina Malič
Tehnični vodja: Dušan Kohek
Vodja projektov: Dušan Pernat
Vodja koordinacije programa: Vitomir Obal
Tajnica gledališča: Lidija Čeferin
Računovodkinja: Mateja Turk
Knjigovodkinja: Tina Matajc
Prodaja vstopnic: Gabrijela Bernot, Sanja Spahič

Predstava je nastala s podporo
Ministrstva za kulturo RS,
Ustanoviteljica Slovenskega mladinskega
gledališča je Mestna občina Ljubljana.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina
Ljubljana

LJUBLJANA
Ljubljana

LJUBLJANA
Ljubljana

Prodaja vstopnic

- v Prodajni galeriji
Trg francoske revolucije 5, 1000 Ljubljana
od ponedeljka do petka med 12.00 in 17.30
ob sobotah med 10.00 in 13.00
01 425 33 12
- pri gledališki blagajni
Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana
01 3004 902
uro pred začetkom predstave
- na spletu
www.mladinsko.com
nakup vstopnic s popusti
prek spleta ni mogoč

Gledališki list Slovenskega mladinskega
gledališča – sezona 2017/2018
Številka 3
December 2017
Izide ob vsaki premieri
Izdalo Slovensko mladinsko gledališče
Za izdajatelja Tibor Mihelič Syed
© Vse pravice pridržane
Uredništvo: Urška Brodar, Mateja Dermelj, Helena
Grahek, Goran Injac, Tina Malič, Tibor Mihelič Syed
To številko uredili: Urška Brodar, Simona Hamer
Lektorica: Mateja Dermelj
Redaktorica: Tina Malič
Oblikovanje: Mina Fina, Damjan Ilić,
Ivian K. Mujezinović – Grupa Ee
Tisk: Fotoprospekt, d. o. o.
Naklada: 400 izvodov

Posasti
it26209
Pošasti
it26209
Pošasti
it26209
Pošasti
it26209

